

Adventes Vēstis

2009. gada septembris, #09 (163)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
VAI MUMS IR
VAJADZĪGA
IZGLĪTĪBA?

BĪBELE 66 VA-
LODĀS PRETEN-
DĒ UZ GINESA
REKORDU

ATKLĀSMES
GRĀMATAS
TRĪS VĒSTIS
ŠODIENAI - II

VALKAS
DRAUDZES
VĒSTURE

JAUNIEŠI
PAR VASARAS
NOMETNI
TEAMWORK

Latvijas ziņas	4
Pieminam	7
Tēma	8
Veselība	12
Jauniešiem	14
Bērniem	16
Vēsture	18
Vārds mācītājam	20
Citu konfesiju ziņas	23

Es nezinu, kā jūs, lasītāji, bet es jaunu gadu sāku skaitīt no septembra līdz nākamajam septembrim, arī jaunus mērķus un centienus nospaužu tieši tad. Kāpēc tā? Tas ir vairāk saistīts ar to, ka esmu skolotāja un mans darbs sākas septembrī. Bet kāds varbūt šogad pirmo reizi vērs augstskolas durvis, kāds – tikai iesāks skolas gaitas.

Daudziem, tāpat kā man, šis septembris ir iesācies ar neparastu satraukumu, jo ģimenē kāds bērns bija jāpalaiž uz skolu pirmoreiz. Jums, vecāki, noteikti, tas ir bijis patīkami satraukts brīdis, kad ir prieks, ka mazais cilvēks jau ir izaudzis un

sāks jaunas gaitas, bet tajā pašā laikā ir neziņa, kā veiksies, kā viņš iejutīsies kolektīvā. Prieks ir par to, ka, aptaujājot vairākus pirmklasniekus, kā patīk skolā, visi vienbalsīgi teica: „Ļoti labi!”

Mūsu draudzēs bērniem arī iesāks aktīvākais mācību cikls sabatskolas klasītēs. Un lai gan mūsdienu vilinājumu ir daudz, piemēram, dators un citi izklaides veidi, gribētos, ka mūsu bērniem sabatskolā būtu interesanti, viņi vairāk uzzinātu par Dieva mīlestību un žēlastību, iepazītu Jēzu un kļūtu par Viņa mācekļiem.

Pateicos visiem draudžu bērnu skolotājiem, kuri ir ieguldījuši daudz laika (bieži vien arī savus līdzekļus), lai gatavotos nodarbībām, meklētu radošas pieejas darbā ar bērniem, rīkotu pasākumus, iesaistītu bērnus dievkalpojumos. Tāpat ir svētīgi, ja esat piedalījušies draudžu savienības rīkotajos izglītojošos pasākumos – semināros, skolotāju apmācību I līmeņa programmā.

Katrā draudzē situācija ir citāda, vienā ir 20 bērni, citā 5, bet kādā varbūt tik viens. Dievam vērtīgs ir katrs, kaut arī viens. Meklēsim iespējas, kā arī vienam nodrošināt sabatskolu, kā arī lūgšim, lai Dievs dāvā vēl bērnus.

Arī šajā gadā jums, skolotāji, vajadzēs daudz pacietības, mīlestības, gudrības un radošuma, strādājot ar draudžu bērniem. Varbūt kādreiz uznāks kāds paguruma brīdis, tad atcerieties, ka Jēzus ir līdzās – Viņš ir apsoltījis dot spēku un palīdzību. Neaizmirstiet pielietot arī semināros un apmācībās dzirdēto, kā arī turpiniet izglītoties! Un no sirds vēlu, lai izdotos veiksmīga sadarbība ar bērnu vecākiem!

Arī draudžu vadītājiem ieteiktu vairāk pievērst uzmanību bērniem, iesaistot viņus dievkalpojumos, novērtējot viņu potences – bērni ir aktīvi un vēlas darboties. Atcerieties, ka bērni būs mūsu nākotne, ja tie būs mūsu tagadne. Lai mums visiem izdodas!

Mārite Lipska, sadaļas Bērniem atbildīgā redaktore.

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts ROZNERIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Svētības mājas grupiņā

Lai gan joprojām esmu piederoša Cēsu draudzei, daļu nedēļas pavadu arī Valkas rajona Plāņu pagastā – tagad Strenču novadā. Līdz ar to mūsu ģimene sabatos apmeklē arī Valkas draudzi. Vēlos pastāstīt par svētībām, ko piedzīvojam mājas grupiņā.

Precīzi neatceros, vai 2008. gada beigās, vai 2009. gada sākumā Svētais Gars mani uzrunāja, aicinot organizēt mājas grupu arī Valkas draudzē. Zinot to, ka Cēsīs ir vairākas šādas grupiņas, kā arī atceroties pusaudžu gados apmeklētās, jutu nepieciešamību pēc tādas arī savā pašreizējā dzīvesvietas teritorijā – Valkas rajonā. Parunāju ar dažiem valcēniešiem par savu ideju un nolēmu nekavēties ar tās realizēšanu. Tagad jāatzīst, cik svētīgi un arī brīnišķīgi satikties vienam ar otru arī ārpus draudzes telpām!

Es to nosauktu par Vijciema grupiņu, jo lielākā daļa dalībnieku dzīvo tieši tur. Prieks, ka pie mums ierodas arī mācītājs Dzintars Ozoliņš ar sieviņu Ingu, mērojot diezgan tālu ceļu no Limbažu rajona, kā arī Tālvāldis Vilnis ar Guntu.

Sanākot kopā, katru reizi aplūkojam citu tēmu no dažādām Bībeles grāmatām gan Vecajā, gan Jaunajā derībā. (Piem., ir runāts par Dāniela lūgšanu, cerību, Pētera kāpnēm, svaidīšanu par ķēniņu u.c.) Esam iekārtojuši arī kladīti, kurā atzīmējam datumu, aizlūgšanas vajadzību, kā arī Dieva atbildi uz to. Jāsaka, ka tas mūs stiprina, jo redzam, ka Dievs agrāk vai vēlāk, bet tomēr atbild uz mūsu lūgšanām.

Vēlos arī pieminēt kādu īpašu otrdienas vakaru šajā vasarā. Sapulcējāmies pie mūsu dzīvesvietas esošajā nojumē, kur sēdējām ap garu galdu. Pārsprīdām tēmu par mūsu domām – kā tās virzīt uz labo, kā cīnīties pret visu negatīvo, par ko vispār domāt u.tml. Uznāca stiprs negaiss, un mums visapkārt it kā „apgāja” pērcons un zibens, dārdinot un zibsnījot tik tuvu, ka varētu pat teikt – mūsu acu priekšā. Redzējām arī milzīgus krusas graudus, kā tie kapāja zemi un visu uz tās esošo. Pārliecinājāmies par Dieva klātesamību un varenību. Līdz šim man personīgi nebija bijusi iespēja būt tik tuvu šiem dabas spēkiem. Nezinu kā citi, bet es tādos brīžos īpaši piesaucu Dievu. Visi palikām ārā turpat, kur bijām, vērojot notiekošo un turpinot tēmas izpēti. Dieva vadība un apsardzība jūtama vienmēr, taču ir, ja tā varētu teikt, īpaši mirklī, kurus nav iespējams aizmirst.

Tā, sanākot kopā jau gandrīz 9 mēnešus, varam viens otru labāk iepazīt, pārrunāt ikdienišķas lietas, stiprināt un uzmundrināt viens otru šajā garīgajā cīņā, ar kuru ikviens sastopas katru dienu.

Lai Dievs mums visiem palīdz šajā ne tik vieglajā laikā turēties pie Viņa, iegūstot aizvien jaunus un jaunus piedzīvojumus, kā arī daloties tajos ar citiem!

Vija Mežīte, Cēsu draudze

Dievs cietumā

Es atrodos cietumā, kur esmu nonācis no savām pieļautajām kļūdām dzīvē...

Esmu audzis bez vecākiem, tāpēc tika liegta vecāku mīlestība. Augu apstākļos, kas ne visai labi ietekmē cilvēku, tāpēc, kas bērnībā tika sēts, tas vēlākos gados auga un nesa savus augļus. Dieva Vārds saka – ja arī mūsu māte mūs atstātu, Dievs mūs nepametīs. Es tagad saprotu un redzu, ka Dievs mani ir izvedis caur daudzām grūtībām. Izglābis pat no avārijas, kur, cilvēcīgi skatoties, nebija iespējams palikt dzīvam. Es to redzu un saprotu, protams, tikai tagad.

Man daudz ir palīdzējis kapelāns Vitālijs Kroitors, kurš pacēla, kad kritu, deva šo piederības sajūtu... Tāpat mācītājs Alfrēds Jākobsons, kurš mani neatstāja, kad visvairāk bija vajadzīga palīdzība, lai nenoietu no ceļa vai lai neaizietu nevajadzīgos izmisuma soļos. Alfrēds ir mani šo gadu laikā vedis tuvāk Dievam, man atklājis Dieva lielo mīlestību un citas vērtības. Tāpat arī brālis Laimonis Daģis, ar ko kopā meklējām pareizo ceļu. Dievs ir brīnišķīgs, un Viņš neatstumj nevienu, kas Viņu meklē.

Es, kad man ir tā iespēja, lasu laikrakstu „Adventes Vēstis”. Protams, pašam nav tādas iespējas to pasūtīt, tāpēc kapelāns Vitālijs Kroitors pēc savām iespējām atved. Lai Dievs jūs svētī un vada jūsu darbā!

Ar cieņu un Kristus mīlestību, Mārtiņš.

Sludinājumi

Jubilejas pasākums

Septītās dienas Adventistu Siguldas draudzei 80 gadu jubileja!

10. oktobrī – Siguldas draudzes vēstures diena

17. oktobrī – Labdarības dievkalpojums kopā ar sabiedrību „Aicinājums Tev”.

Dievkalpojumi notiks pl. 10:00 Siguldas draudzes namā (Pērkonu ielā 19).

Noslēguma dievkalpojums

24. oktobrī – Evaņģelizācijas pasākums – pl. 15:00 Siguldas tautas namā.

Uz visiem pasākumiem sirsnīgi aicinām bijušos Siguldas draudzes locekļus, sludinātājus, visus interesentus un draugus.

Iepazīšanās

- Vēlos iepazīties ar 33-40 g.v. ticības brāli. Ļoti vēlos ģimeni un bērnus. Mani sauc Jeļena Mejlahova, dzimusi 25.12.1972. Rīgas draudzes locekle jau ilgāku laiku. Tālr. 22357978. Rakstīt: Rīgā, LV – 1057, Salaspils ielā-6, kor. 4, dz. 43. No cietuma, lūdzu, netraucēt. Lūdzu, rakstiet krievu valodā, latviešu valodu mācos.

- Vēlos atrast ticības māsu – adventisti, gados no 25-35, kas vēlētos veidot ģimeni. Pats atrodos ne visai tālu atdalītās vietās /cietumā/, kur esmu nonācis savu kļūdu pēc... Par sevi uzrakstīšu sīkāk vēstulē. Savās iespēju robežās atbildēšu uz katru vēstulīti. Lūdzupievienotsavufotogrāfiju. Mana adrese: Mārtiņam Arelim, Daugavgrīva, Lielā iela 1, Daugavpils, LV-5418. Var būt ar atvasīti. Tautībai nav nozīmes.

- Adventistu jauneklis, 25 gadi, meklē otru pusīti, zvanīt pa tālr. 27579069, rakstīt Vjačeslavam “Lejniekos”, Gaiķu pag., Brocēnu nov., p/n Satiķi, LV-3873.

Āfrikas projekts

Nesen adventistu Rīgas VI draudzē viesojās Ēriks Galenieks no ASV. Bija interesanti uzzināt par Āfrikas projektu. Pēc dievkalpojuma lūdzu Ēriku Galenieku pastāstīt par to. “Šim projektam ir sava priekšvēsture. Pagājušajā gadā, kad mēs – Anna un es – bijām Latvijā, saņēmām divus darba piedāvājumus uzreiz vienā dienā, tas bija 24. augustā. Kad atgriezāmies Amerikā – vēl trīs zvani. Piedāvājumi bija dažādi, sākot no sludinātāja aicinājuma līdz administrācijas darbam dažādos līmeņos. Saprotams, ka šis pusgads mums bija intensīvu lūgšanu cīņu laiks. Rezultāts? Mēs pieņemām Ģenerālkonferences aicinājumu doties uz Keniju, Nairobi. Sākot no 2010. gada mēs abi sāksim savas darba gaitas Āfrikas

Adventistu Universitātē kā profesori. Es mācīšu Veco derību, tāpat būšu atbildīgs par maģistratūras un doktorantūras programmām. Anna mācīs praktisko teoloģiju, turklāt Ģenerālkonference viņai grib uzticēt vienu vai divus lielus projektus.

Ģenerālkonference vēlas izveidot Āfrikas Adventistu Universitāti tikpat lielu un spēcīgu ka Endrjūsa Universitāti. Pašreiz dažādos celtniecības projektos tiek ieguldīti miljoniem dolāru. Tiek celta liela bibliotēka (Endrjūsa bibliotēkas kopija), dzīvojamās ēkas, kopmītnes, administratīvās celtnes.

Kāpēc mēs pieņemām šo piedāvājumu? Saskaņā ar pēdējo statistiku, Āfrikā dzīvo gandrīz 50% no visiem adventistiem kopā ņemot. Katru dienu tur tiek kristīti tūkstošiem cilvēku. Nepieciešami labi apmācīti, patiesībai uzticīgi sludinātāji, administratori, evaņģēlisti utt. Tā kā ir pilnīgi neiespējami no Āfrikas nosūtīt tūkstošiem cilvēku uz Savienotajam Valstīm uz mūsu mācību iestādēm, tāpēc arī ir Ģenerālkonferences lēmums – izveidot šo mācību iestādi tā, ka tā funkcionētu kā „otra Endrjūsa Universitāte”, kas atbilstu tās standartiem un varbūt pat vēl vairāk.”

*Pierakstīja Valdis Dahs
(publicēts www.adventisti.lv)*

Pirmā dzimšanas diena

29. augusts Bauskas draudzē bija īpašs sabats, kurā kalpoja jaunieši. Ir pagājis viens gads, kopš vismaz reizi ceturksnī visa dievkalpojuma vadību uzņemas jaunieši. Ir ļoti patīkami vērot viņu rostīšanos no rīta, kad viss tiek vēlreiz saskaņots un samēģināts. Skatos uz Jāni, kurš atklāj dievkalpojumu, uz Oskaru, kurš draudzi apmeklē pavisam nesen, bet tagad jau drosmīgi lasa misijas ziņas. Rūdis, Krista, Simona skaņo instrumentus, un Dieva slavēšanas dziesmas aizrauj visus draudzes locekļus. Sabatskolas grupiņās notiek dzīvas diskusijas par attiecīgo tēmu. Ar svētrunu arī šoreiz kalpo Līvija. Svētrunas tēma – Esi ielūgts! Viss pārdomāts, sakārtots kopā ar atmiņām par pirmo aizvadīto šādas kalpošanas gadu. Pārsteigums bija par jauniešu draugiem, kuri uz dievnamu bija atnākuši pirmo reizi. Kas gan tā par jubileju, ja nebūtu apsveikumu? Skaisti baloni un klinģeris vieninieka izskatā kā sveicieni no draudzes iepriecināja visus.

Pēcpusdienā kopīgi pavadījām laiku pie skaisti klātiem galdiem, priecājoties par visu, ko Dievs mums dāvā.

Nalda Zablocka

Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas vadītāja.

Bērnu skolotāju apmācības Rīgā

No 7.-9. augustam Rīgā notika bērnu sabatskolas skolotāju un interesentu I līmeņa apmācību programma. Šī apmācību programma bija 3 dienu ļoti intensīvs kurss, kurā bija lekcijas, semināri un praktiskā darbība.

Mēs aplūkojām dažādus tematus, kā, piemēram: Bērnu mācīšanās stili, Bērnu rosināšana Dieva pielūgsmei, Bērnu ticības pilnveide, Pozitīva bērnu disciplinēšana, Sabatskolas programmas 4 darba virzieni, Efektīva mācīšanās un citus.

Kursa visas dienas apmeklēja 35 dalībnieki. Tas tiešām viņiem nebija viegli, jo kādam mājās bija palicis mazs bērniņš, citam jāvēro tāls ceļš un visiem jāziedo savs brīvais laiks. Tāpēc gribu pateikt lielu paldies, ka izvēlējāties šo kursu savu draudzes bērnu labā un izturējāt līdz galam.

Protams, šī programma nebūtu bijusi iespējama bez brīnišķīgām pasniedzējām, kuras tulkoja materiālus un bija gatavojušās ļoti nopietni. Tāpēc gribu pateikties par ieguldīto darbu pasniedzējām Valdai Reķei, Dacei Bičolei, Guntai Muceniecei, Sanitai Pavārei un Dagnijai Rodertei. Tāpat pie

sagatavošanas darbiem liels paldies jāsaka Rutai Zilgalvei un nenogurdināmajam Valdim Zilgalvim, kurš visas dienas bija līdzās, lai sniegtu savu atbalstu un nodrošinātu tehnisko pusi. Pateicos arī Viesturam Reķim par svētīgo uzrunu skolotājiem.

BKN darbs neaprobežojas tikai ar šiem pasākumiem. Tāpat notiek bērnu sākumskolas materiāla tulkošana, kur vēlos, lai tur būtu zināma regularitāte. Tas ir vienīgais materiāls, kurš tiek tulkots, bet bērnu materiālu, kas ir jātulko, ir ļoti daudz. Ja ir kāds brīvprātīgais, kurš varētu palīdzēt tulkošanas darbā no angļu valodas, tad zvaniet man uz numuru 29869979.

Pirms ielūkosieties citu viedokļos par apmācību programmu, gribu paziņot:

8. novembrī Baznīcas ielā 12a, Mazajā zālē no pl. 10:00-16:00 notiks bērnu sabatskolas skolotāju tikšanās, kuras laikā tiks izsniegti sertifikāti I kursa dalībniekiem un iesāksim II līmeņa apmācības kursu bērnu sabatskolas skolotājiem. Uz tikšanos, skolotāji!

Līvija Baltrušaitē, Bauska

Man šīs bija pirmās apmācības un patiesi ieguvums. Šīs bija lielisks stimuls pārdomāt līdzšinējo darbību, saskatīt neveiksmes un apņemties darboties ar jaunu spar, novērtējot savu lomu, bērna un vecāku sadarbību un līdzdalību Bībeles apgušanas procesā.

Patīkami, ka pasniedzējas bija spēcīgas personības, kas teoriju var pamatot un pielietot praksē, tāpat ļoti svarīga bija brīvā un vieglā atmosfēra, iespēja satikt un komunicēt ar „vienkārši skolotāju”, kas var dalīties savā pieredzē, priecīgos un ne tik veiksmīgos notikumos, un tu jūties līdzvērtīgs, pacīlāts, zinot, ka neesi viens.

Valdis Zilgalvis, BAUC prezidents

Bērnu sabatskolas skolotāju seminārs iezīmēja jaunu pavērsienu mūsu draudzes bērnu garīgajā audzināšanā. Tajā varēju sajūst lielo atbildību par mūsu draudzes bērniem gan no lektoru, gan arī no dalībnieku puses. Priecēja lektoru augstais profesionālais līmenis un zināšanas. Zinot uzdevumus un izaicinājumus ģimenēs, sabiedrībā un, arī apzinoties Lielo cīņu starp gaismu un tumsu, kur mūsu bērni ir šīs cīņas

degpunktā, ir jādara viss, lai mūsu bērni nostiprinātos ticībā un varētu to atklāt paklausības darbos. Zaudē tie skolotāji, kurī uzskata, ka zina visu. Situācijas mainās ļoti strauji. Dievs dod jaunas atziņas un jaunu pieredzi. Tieši to varēju saklausīt semināra gaitā. Ļoti pateicos Mārītei Lipskai, Valdai Reķei, Dagnijai Rodertei, Guntai Muceniecei, Sanitai Pavārei, Dacei Bičolei par mīlestību uz bērniem sagatavotām lekcijām un materiāliem.

Laura Briča, Rīga

Šīs apmācības man deva daudz jaunas teorētiskas un praktiskas zināšanas, iespēju uzklaut gan pasniedzēju, gan arī citu skolotāju pieredzi, kā arī ļoti iedvesmoja turpmākai kalpošanai bērniem. Liels paldies organizatoriem, pasniedzējām par apjomīgo darbu semināra sagatavošanā, mācītājiem par īpašajiem svētbīžiem, pārējiem dalībniekiem par draudzīgo un mīlestības pilno gaisotni, kā arī saimniecītēm par garšīgajām ēdienreizēm. Lai mums visiem izdodas Svētā Gara vadībā dod bērniem to labāko, ko vien varam, un, kā teica mācītājs Valdis Zilgalvis, tad mūsu kalpošanas motivācija atklājas gara dāvanā – mīlestībā. Ja mēs mīlam, tad mums nekas nav par grūtu!

Aidis Tomsons,
AV redaktora pienākumu izpildītājs

Bībele 66 valodās

Pašās augusta beigās Rīgā bija ieceļojusi neparasta Bībele. Liela, smaga. Interesantākais bija tas, ka katra no 66 Bībeles grāmatām bija tulkota savā valodā. Otrā vēstule tesalonīķiešiem bija latviešu valodā. Vienu dienu apskatīta vairākās draudzēs Rīgā un Cēsīs, tā atkal devās tālāk apkārt pasaulei.

Adventistu Baznīcas vadītājs Baltijas valstīs Valdis Zilgalvis lielo Bībeli sagaidīja jau Tallinas lidostā. Ideja dzimusi Vispasaules Adventistu Baznīcas mītnē. Pēc tam, kad vairāki

robežās visu pasauli. Baznīcas vadītāji lika savas rokas uz Bībeli, lai to svētītu, un ceļojums sākās.

Galvenais Bībeles ceļošanas mērķis ir rosināt cilvēkus vairāk lasīt Bībeli. Pols

Klī, viens no Adventistu Baznīcas vadītājiem Transeioņas divīzijā, kurš pavadīja šo Bībeli pa Eiropu, līdz atveda arī interesantu apliecinājuma dokumentu. Tajā bija jāparakstās tiem, kas apņemas turpmāk lasīt Bībeli biežāk nekā līdz šim. Šis apliecinājuma do-

kiešu valodā iztulkota Vēstule romiešiem, bet igauņu valoda nav starp 66 tulkotajām grāmatām. Taču tas netraucēja igauņiem izrādīt lielu interesi par šo pasākumu. Uz interviju Bībeles pavadītājus aicināja Igaunijas kristīgajā radio. Bet Igaunijas Bībeles biedrība interesējās par iespēju iegūt šāda Bībeles eksemplāra kopiju. Otra tāda izdevuma tiešām neesot. Savukārt Lietuvā ar Bībeli iepazīstināja vienā pilsētiņā netālu no Biržiem. Tur tika atklāts Bērnu un jauniešu centrs. Un Bībeli aplūkoja gan pilsētiņas mērs, gan citas Domes amatpersonas.

Latvijas draudzēs Bībele bija apskatāma 29. augustā. Kā „Adventes Vēstīm” skaidroja Valdis Zilgalvis, no rīta viņš kopā ar Polu Klī un smago Bībeli devies uz Rīgas 4. draudzi (pie krievu brāļiem un māsām). Pēc tam dievkalpojums bija centrālajā 1. draudzē Baznīcas ielā. Bet pēcpusdienā bija izbrauciens uz Cēsīm, kur šim pasākumam par godu notika īpašs dievkalpojums.

Ar Bībeles tulkojumiem dažādās valodās iepazīstas adventistu Rīgas 1. draudze.

pētījumi atklājuši ne pārāk iepriecinošu tendenci. Arvien mazāk adventistu draudžu locekļi paši ik dienas lasa Bībeli. Pagājušajās „Adventes Vēstīs” šīs tabulas varēja apskatīt. Adventisti apmierinās ar baznīcā dzirdēto vai citās grāmatās izlasīto. Bet paši lasīt vai pētīt ir kūtri. Tikai apmēram puse draudzes locekļu to dara bieži un regulāri.

Pagājušā gada oktobrī Adventistu Baznīcas vadītāji no visas pasaules pulcējās Manilā, Filipīnās, lai apspriestu Baznīcas aktualitātes. Tad arī klātesošie tika iepazīstināti ar interesanto Bībeles eksemplāru. Tika nolemts nepilnu divu gadu laikā līdz lielajai Vispasaules Adventistu Baznīcas Ģenerālkonferences sesijai Atlantā, ASV (tā notiks 2010. gada jūnija beigās), apceļot ar Bībeli iespēju

kuments pēc tam tiks iesniegts Ginesa rekordu grāmatas komisijai. Izrādās, ka šāda Bībele ir unikāla. Tā būs pirmā grāmata, kas šādi apceļojusi visu pasauli. Un lai to varētu pierādīt, ir vajadzīgi paraksti no visām valstīm, kur Bībele bijusi. Kā teica Pols Klī, šai Bībelei ir jāceļo ne jau tāpēc, lai tā iekļūtu Ginesa rekordu grāmatā. Šai grāmatai ir jāceļo tādēļ, lai to vairāk lasītu.

Interesants ir fakts, ka lietu-

Neparastā Bībele adventistu Cēsu draudzē.

Dzīve ar VIENU mērķi

19. augustā savās mājās Saldū rima pukstēt Māras Ozolas-Zariņas-Tēraudas sirds. Daudziem tā bija negaidīta ziņa, lai arī tuvākie cilvēki un draudzes locekļi zināja par Māras slimību, operācijām. Diemžēl pamazām spēki izsīka...

Daudzi Māru pazīst tikai neklātienē, lasot viņas dzeju un priecājoties par viņas domu gaudiem. „Adventes Vēstu” redakcija izsaka līdzjūtību visiem tuvajiem un mīļajiem cilvēkiem. Šo vienu lappusīti veltām Māras piemiņai.

Pavisam īsi par Māru

Māra jau no mazotnes mācījās uzticēties Jēzum. Kad pienāca laiks, viņa noslēdza derību ar Kungu. Viņa labprāt uzņēmās pienākumus draudzē. Dievkalpojumos visus iepriecināja ar dzejas rindām. Kalpoja kā sabatskolas nodaļas vadītāja. Atbildēja par komunikācijām, arī par sadarbību ar „Adventes Vēstīm”. Viņa sniedza informāciju par notikumiem draudzē dažādos preses izdevumos. Pēdējā laikā arī uzņēmās atbildību par draudzkopību. Bet no 1994. gada līdz 2002. gadam aktīvi gāja kolportāžā, izplatot grāmatas.

Viņa mīlēja Dievu. Satiekoties ar cilvēkiem, viņa vienmēr gribēja runāt par garīgām lietām. Viņa daudz sarunājās ar Dievu lūgšanā. Tādēļ gūtājās atziņās priecīgi varēja dalīties ar citiem.

Grūtības Māra panesa pacietīgi. Slimību, operācijas. Viņas šīs dzīves gājums noslēdzās 19. augustā. Un lai gan viņa tagad gaida augšamcelšanās rītu, viņas darbi un pārdomas turpina dzīvot un iepriecināt citus. Māras rakstītās rindas daudzkārt publicētas vietējā rajona laikrakstā „Saldus Zeme”. Lūk, dažas Māras rakstītās rindas – gan vienā no esējām, gan dzejā, kuru viņa daudzkārt sūtījusi „Adventes Vēstu” redakcijai:

DZĪVE

Dzīve bez mērķa būtu bezjēdzīga, bez cenšanās, cerībām, gaidīšanas..., bez sapņiem. Katram cilvēkam tie ir – slēpti vai atklāti, reizēm pat neapzināti.

Mazie mērķi, lielākie mērķi – tāpat kā zari eglei tie izaug cits citam blakus ap mums un mūsos, veidojot dzīves saturu, veidojot mūs pašus. Katrs jauns mērķis ietekmē, pārveido mūs, prasa atdevi, dāvā izaugsmi. Ja kāds no tiem salūst vai aiziet bojā, nav lielas bēdas. Varbūt spēcīgāk sasparosies citi. Bet galotne kokam – tikai viena. Nolauz to, un nebūs vairs staltajam stumbram jēgas. Tāpat arī dzīvei vajadzīgs pāri visam VIENS mērķis – augstāks par ikdienas iecerēm, stūrgalvīgām apņēmībām, nepieciešamības uzspiestajiem plāniem, cēlāks par netveramajām fantāzijām...

Kas ir tavas visas dzīves mērķis?

Kāds atbildēja: „Kaps.” Tajā brīdī man likās, ka viņš augšu ar apakšu samainījis, ka cenšas egli ar galotni zemē iestādīt. Cik aplami tas izklausās! Un tomēr – cik bieži tieši tā mums sanāk!

Šīs materiālās lietas, kam pievēršam tik lielu uzmanību, taču ir vienīgi ārējā un nevērtīgākā čaula, tāpat kā cilvēka ķermenis ir vien prāta, apziņas un jūtu ietērpis – skaists, komplicēts, nozīmīgs, nesaraucjami saistīts ar iekšējo būtību, bet ne primārais, ne svarīgākais.

Vai cilvēka dzīves mērķis nevarētu būt garīgā izaugsme, nepārtraukta attīstība, pilnveide, dzīves saskaņošana ar Universā valdošajiem likumiem? Un sava Radītāja atrašana.

Ja šādā virzienā būs vērsta galotne, arī viss pārējais visies augšup, veidosies skaisti un harmoniski. Protams, būs problēmas un grūtības, tāpat kā negaisi, vētras savā ceļā nesaudzē neko – ja nu vienīgi nokritušos, zemē guļošos. Bet nebūs tās gruzdošās tukšuma izjūtas, kas rada depresiju, dzen izmisumā, pat pašnāvībā tik daudzus no mums.

Tomēr mēs šķiežam savus spēkus un laiku, dzenoties pakal prestižam, augstai vietai sabiedrībā, nodrošinātībai, slavaī un atzīšanai.

Noslēgumā gribētu atgādināt Bībeles, vecākās grāmatas, gudrības: „Tiešām, aizmet prom pīšļos nepārstrādātā zelta gabalus, un apstrādāto dārgo Ovīras zeltu iegremdē upju zvīrgzdos, lai tad Visuvarenais būtu tavš visdārgākais zelts, un Viņa bauslība lai būtu tavš sudrabs. Tikai tad tu pilnā mērā iepriecināsi varēsi paļauties uz Visuvareno un pret Dievu uzticībā pacelt savu vaigu. Ja kādu nodomu tu uzsāksi, tad tas tev izdosies, un pār taviem ceļiem spīdēs gaismā. Ja tie vedīs lejup, tu atradīsi spēku pats sev uzsaukt: „Augšup!”, un pie zemes piespiestiem, bēdīgiem, pazemīgiem Viņš atkal palīdz tikt uz kājām.” (No Ijaba 22. nod.)

Neviens nenasniedz augstāku mērķi par to, kuru nospraudis, tāpēc meklēsim savai dzīvei cienīgus mērķus! Un mierīgās dienās vai puteņos – nepazaudēsim tos!

Publicēts 05.01.2002. Saldus Zeme, 7. lpp.

Māra 2008. gada augustā Latvijas draudžu savienības kongresā.

KRISTUS SKOLĀ

Neko jau vairāk kā vari
Kungs Jēzus no tevis gaida.
Un, redzot, kā ņem Viņa jūgu un nastu,
Dievs, svētīdams Tevi, smaida.

Tev dārgo Jēzus līdzību dāvā un sola
Lēnības, zemības ikdienas augstskola.
Lūk, pats tu kalpojot atvieglots kļūsti,
Zem nastas dvēseles vieglumu gūsti.

Vai mums ir vajadzīga IZGLĪTĪBA?

*Ivo Roderts, adventistu Latvijas
draudžu savienības lauka
sekretārs.*

DZĪVE PASAULĒ PRASA
DAUDZ NO IKVIENA
PILSONA, ARĪ NO
KRISTIEŠA. PAT LAI SAPRASTU,
KO NOZĪMĒ BŪT KRISTIETIM,
VAJADZĪGAS ZINĀŠANAS. UN TĀS
VAR IEGŪT VIENĪGI AR TĀDU VAI
CITĀDU IZGLĪTĪBAS PROCESU.

Draudzei un kristiešiem ļoti daudzi sabiedrības, kultūras un civilizācijas aspekti rada zināmas grūtības. Izglītībā, kā jau arī daudzās citās cilvēka dzīves jomās, ir jāatrod šaurā taciņa starp „jā” un „nē”, „pareizi” un „nepareizi”.

Dažreiz izglītību izprot, it kā tā nozīmētu tikai mācīties lasīt un rakstīt, vai arī mācīties tikai no grāmatām. Šādas kļūdas izraisa daudz ļaunuma ne vienā sabiedrībā un valstī vien, piemēram, virspusējas zināšanas, dzenoties pēc atzīmēm, savtīgus cīņņus par iekļūšanu skolā vai augstskolā, tiekšanos pēc kādiem pedagoģiskiem amatiem utt. Katram izglītošanās veidam un posmam jābūt ar savu mērķi un atbildību. Mācības nav jāuzskata par svarīguma virsotni. Ir viegli pazaudēt sākotnējos mērķus – palīdzēt saprast, zināt un rezultātā kļūt noderīgam apkārtējiem cilvēkiem un sabiedrībai kopumā. Tieši šajā jautājumā bieži iespējams kļūdīties, pazaudēt pat otršķirīgos mērķus.

Kāds žurnālists reiz pajautāja matemātikas studentam, kas šķirstīja kādu biezu enciklopēdijas sējumu, kādēļ viņš apgrūtina sevi ar tik sarežģītām lietām. Students atbildēja, ka viņam šis darbs jādara, lai dabūtu universitātes grādu. “Un ko šis grāds dos?” skanēja nākamais jautājums. – “Man tas vajadzīgs, lai mācītu vidusskolniekiem matemātiku.” – “Un kāpēc viņiem tā būs nepieciešama?” – “Nu, tā jau vairs nav mana daļa...” Manuprāt, skaidri redzams, ka šajā gadījumā kaut kas ir pazaudēts.

Mācības un eksāmeni ir kļuvuši par “lielo centienu objektu”: students kļūst par skolotāju, kam jā māca skolnieki, bet kāpēc, ar kādu mērķi? Kur ir saikne ar sabiedrību un vienkāršo cilvēku? Kur ir šo zināšanu pielietojums, un kā tās noderēs ārpus klases telpām? Runājot par izglītības procesu kopumā vai arī par kādām konkrētām apmācībām, vienmēr vajadzētu pārdomāt, kam tas varētu noderēt un kādam mērķim kalpo.

Pirmais mērķis visā izglītības procesā ir personīgs: apgūt elementārās zināšanas, kas būs par pamatu nāmajām studijām un profesionālajai apmācībai. Senāk teica, ka galvenais ir iemācīties lasīt, rakstīt un rēķināt. Protams, tas noteikti ir nepieciešams jebkurās zināšanās un zinātnē. Tāpēc, ja vien ir pienācīga iespēja, ikviena cilvēka ētiskais pienākums ir apgūt šīs pamatzināšanas tik agrīnā vecumā, cik vien iespējams, vai arī palīdzēt to darīt saviem bērniem. Tomēr pienākumu ir daudz vairāk. Visās pasaules valstīs atbildīgo varas iestāžu ētiskais pienākums ir padarīt vismaz pamatskolas izglītību pieejamu visiem valsts pilsoņiem. Kas attiecas uz kristiešiem, draudzēm un baznīcu, tad viņi nedrīkstētu domāt vai organizēt tādas programmas vai plānus, kas ierobežo kādu sabiedrības grupu vai slāņu iespējas iegūt labu pamatskolas izglītību. Kristiešiem jābūt kādam tālākam mērķim, arī tad, ja tam nepieciešams papildu darbs vai laiks: viņu mērķim izglītības sistēmā ir jābūt ne tikai iemācīt “lasīt, rakstīt, rēķināt” vai iepazīstināt ar parastajiem mācību priekšmetiem, par kuriem pilsoņi vienojas, bet palīdzēt apgūt arī kristīgās pamatzināšanas.

Izglītība un Dieva Vārds

Kristiešiem, tāpat kā ikvienam citam, ir iemesli vēlēties un veicināt elementāro zināšanu apguvi savas valsts pilsoņu vidū. Tomēr ir vēl kāds iemesls neatlaidīgi veicināt lasītprasmes apgušanu. Pie kristieša pamatzināšanās pieder laba Svēto Rakstu pārzināšana un apzināšanās, ko Bībele mums – kristīgās baznīcas locekļiem – nozīmē. Protams, ir

iespējams būt kristietim, neprotot lasīt, bet tādā gadījumā cilvēka uzskati un pieredze būs ierobežotāki, un to pašu var teikt arī par spēju kalpot.

Kristiešiem visi ar lasīšanu, rakstīšanu, izglītību un visdažādākajām zināšanām saistītie jautājumi iegūst papildu atbalstu pašā Dieva Vārdā. Pirmkārt, nevar būt nekādas lasītprasmes bez burtiem un vārdiem. Nevar gaidīt sapratni, nezinot jēdzienus, definīcijas, vārdkopas, teikumus un līdz ar to – gramatiku. Šīs lietas ir nepieciešamas neatkarīgi no tā, vai mēs sarunājamies ar vienkāršiem vārdiem vai vissarežģītākajā zinātniskajā terminoloģijā. Mūsu valodas pamatā ir skaņas un vārdi. Nevienas zināšanas – smadzenēs vai grāmatās ierakstītās – nevar ne skaļi, ne klusu paust bez vārdiem. Kristietības pamatavotā Bībelē ir vārdi: “Iesākumā bija Vārds.[..] Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jāņa 1:1,14) Šī saikne starp Dievu, radīšanu, cilvēka pestīšanu un cilvēces sadraudzību ir īpaša kristietības iezīme. Kristiešiem tā dod arī ļoti nozīmīgu saikni starp pašiem vārdiem, lasītprasmi un visām pozitīvajām zināšanām no vienas puses, un kristīgo ticību un kristīgi ētisku dzīvi no otras puses. Līdz ar to nav iespējams aizstāvēt zināšanu trūkumu baznīcā un kristiešu

**Runājot par izglītības procesu
vai kādām apmācībām, vienmēr
vajadzētu pārdomāt, kam
tas varētu noderēt un kādam
mērķim kalpo.**

vidū. Turpretim nepieciešams skaidri atšķirt zināšanas, kas negatīvi ietekmē vai pat iznīcina kristīgo ticību, no tādām zināšanām, kas izglīto kristīgajā ticībā un morālē.

Attiecībā uz zināšanām un izglītību kristīgajai baznīcai un draudzēm būtu jāpieliek lielākas pūles – jāatvieglo un jāatbalsta tā, kā arī jāsniedz pēc iespējas daudziem pasaulē iespēja uztvert un saprast Dieva Vārdu – Svētos Rakstus.

Izglītības nozīme

Izglītība patiešām ir ļoti svarīga. Taču ir viegli to uzsvērt tik ļoti, ka citas dzīves jomas šķiet nesvarīgas vai aizmirstas pavisam. Dažkārt gadās sastapt cilvēkus, kas saņēmuši ļoti labu izglītību un gluži vai piepūtušies aiz iedomības par saviem sasniegumiem, stāvokli sabiedrībā vai ieņemamo amatu. Dīvaini, ka mūs neiespaido viņu spējas vai darbs, kā varētu sagaidīt, drīzāk gan mēs esam sarūgtināti. Tam par iemeslu ir šo cilvēku rakstura trūkumi.

Varētu minēt arī pretējus piemērus. Dažkārt mēs sastopam cilvēkus, kas ieguvuši neilgu, formālu izglītību, varbūt pat nepilnu pamatskolas izglītību. Ja viņi ir gados veci, viņi var būt skolojušies tikai divus vai trīs gadus. Tomēr skaidri redzams, ka viņi ir īstas personības un viņiem ir labi klājies vēlākajā dzīvē. Daži ir kļuvuši par ļoti noderīgiem sabiedrības locekļiem, nevainojami veicot darbu dažādās dzīves jomās. Kā to izskaidrot? Pieminēsim tikai dažus problēmas aspektus. Pirmkārt, lasītprasme, kas priekšzīmīgi apgūta pirmajā skolas gadā, kalpo par atslēgu uz zināšanu pasauli. Ir cilvēki, kas nav nekad apmeklējuši

skolu, bet ir iemācījušies lasīt citādi. Varbūt viņus mācīja lasīt mājās vai vietējās baznīcas Bībeles stundās. Otrkārt, viņiem bija atvērts prāts. Tas palīdz uztvert un sakārtot iespaidus, vēlāk izmantojot tos personīgo zināšanu un pieredzes veidošanā. Treškārt, šādos cilvēkos var atrast gan pazemību, gan rakstura patstāvību. Šīs īpašības palīdz pārvarēt grūtības un pacelties pāri maznozīmīgām dzīves likstām. Ceturtkārt, jābūt lielai mīlestībai pret apkārtējiem cilvēkiem. Cilvēks, kuram nav šādas mīlestības, nebūs ar mieru veltīt sevi kalpošanai saviem tuvākajiem, starp kuriem ir daudzi tādi, kas tikpat labi varētu kalpot, jo viņiem ir bijis daudz vairāk priekšrocību, uz kurām pašlaik atbalstīties.

Iepriekš teiktais nav attaisnojums tiem, kas cenšas likt šķēršļus vai pat aktīvi darboties pret izglītības programmām vietējā sabiedrībā. Par piemēru minot cilvēkus, kas daudz sasnieguši bez īpašas izglītības, jāatceras, ka tie ir izņēmumi. Vispārīgi runājot, laba un pēc iespējas plašāka izglītība ir nepieciešama. Tomēr izglītība nav jāuztver kā mērķis, bet gan kā līdzeklis ceļā uz noteiktu mērķi. Un šis mērķis ir divkāršs: personīgā attīstība un apmācība, lai kļūtu par labu skolnieku, studentu, cilvēku, pilsoni un turklāt par tādu pilsoni, kas gatavs palīdzēt un kalpot sabiedrībai gan šaurākā, gan plašākā mērogā, kad vien pēc tā rodas nepieciešamība. Ja šo tendenci neizveido skolniekos jau no paša sākuma, pastāv liela iespēja, ka vēlāk tā viņos arī neparādīsies. Turpretim skolnieki un studenti mācīsies un studēs tikai savu egoistisko mērķu dēļ, varbūt pat saindējoties ar iedomīgu lepnumu par savām zināšanām.

Ar labu izglītību saistītā atbildība

Bieži šo aspektu neievēro vai pilnīgi aizmirst. Jau minējām, ka izglītība nozīmē pastāvīgi būt gatavam kalpot. Taču, pārejot no vienas klases otrā, no vienas skolas uz otru, tiecoties pēc arvien augstākiem diplomiem, tas var piemirsties. Kad mācības beidzas, iespējams, ka students turpina studēt ārzemēs. Būtu labi, ja vēlāk viņš atgrieztos, lai kalpotu savai valstij vai pasaules sabiedrībai. Tomēr notikumi var iegūt citu virzienu, piemēram, ja viņš augstāk par visu izvirza kalpošanu pats sev. Visas viņa studijas var būt viena vienīga apliecība un diplomu krāšana, lai dabūtu vadošus amatus vai lielu algu. Ja šiem amatiem un algai ir maz kopīga ar dzimtās zemes dzīvi un problēmām, kam šī cenšanās bija vajadzīga? Arī no tautas viedokļa raugoties – kāpēc gan izglītēt šo cilvēku par vislielākajiem līdzekļiem, ja vēlāk viņš tai pagriež muguru? Šāds students varētu teikt: “Es izmantoju savu prātu, lai iepazītu gudrību, neprātu un muļķību.” Tādējādi šī gudrība ir “vēja ķeršana” (Sal.māc. 1:17).

Iespējams, ka daudzu studiju gadu iznākums ir egoistiski darba meklējumi un naudas kāre. Var notikt arī ļaunāk. To labi raksturo divi piemēri. Pēc divdesmit vai pat trīsdesmit gadu ilgām studijām tehnoloģijas students iekļūst vadošā amatā lielā koncernā, kas izgatavo ļoti bīstamas bērnu rotaļlietas. Iespējamā ļaunuma dēļ, ko šīs rotaļlietas varētu nodarīt, daudzās valstīs tās ir aizliegtas. Bet šis inženieris un vadītājs? Vai viņš kalpo savai valstij un pasaules sabiedrībai tādos mērogos, kas pielīdzināmi viņa izglītošanai iztērētajiem valsts izdevumiem? Nē, viņš saņem lielu algu par darbu, kas ir tikai un vienīgi iznīcinošs. Otrs piemērs:

students, kas padziļināti studējis filozofiju un literatūru, pēc ilgākas akadēmiskas izglītošanās strādā izdevniecībā, kas izdod galvenokārt jaunatnes raksturu un morāli graužošu literatūru. Tur maksā “lielo rubli”. Ja tāds ir viņa augstās izglītības iznākums, kāpēc sabiedrība ilgstoši maksājusi par viņu lielu mācību maksu? Ko tā ieguvusi? Vai postītāju darbu var uzskatīt par ieguvumu?

Šo izglītības problēmu nevar atrisināt, ieviešot stingrus noteikumus vai pat likumus, piemēram, lai noskaidrotu, ko visi skolnieki un studenti mācās, kā izmanto mācību laikā apgūto un kur iestājas darbā. Šāda sistēma nekad nav darbojusies totalitārās valstīs un nedarbosies nekur citur. Dažās valstīs ar šādu iestāžu ziņu vai pat to pavēli ir notikušas šausmu lietas. Tādēļ pastāv tikai viena iespēja, kā nodrošināt to, lai sabiedrībā pieejamo izglītību izmantotu pozitīvos nolūkos: pašai tautai jānosprauž sev tādi ētiski mērķi, lai pamata un augstāko izglītību varētu plānot un izmantot individuālai rakstura izaugsmei un kalpošanas darbam sabiedrībā.

Vēl kāda atbildības izjūta

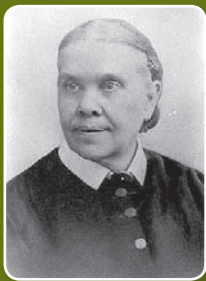
Šī atbildība ir saistīta ar valsts skolu un citu mācību iestāžu iekšējo ikdienas dzīvi, kurā noteikti jābūt gan ētiskajam, gan morālajam aspektam, jo izglītība nevar būt tikai smadzeņu un formālu zināšanu jautājums. Izglītībai ir noteikti jāaptver miesa, prāts un dvēsele – visa personība. Tāpēc skolas vai mācību iestādes mērķim jābūt – palīdzēt visiem skolniekiem un studentiem augt garīgi un ētiski, pilnveidot savu personību, uzņemties pilnu atbildību par savu dzīves ceļu un attiecībām ar citiem cilvēkiem.

Daudzu skolu un mācību iestāžu darbs ir neapmierinošs, dažkārt divējādi – atstājot novārtā savus pienākumus un nepārprotami rīkojoties nepareizi.

Pirmajā gadījumā skolnieki tiek atstāti bez kārtīgas uzraudzības, un kļūst iespējama situācija, kad skolā notiek daudz sliktu lietu, kuras neviens ne redz, ne dzird. Dažkārt gadās, ka bērni pabeidz skolu un stāsta, ka visus skolas gadus tur ir notikušas šausmu lietas, kurās neviens nav iejaucies. Ja kāds to pajautātu skolotājiem, viņi droši vien visu noliegtu: “Nē, cik man zināms, nekas tāds nenotika.” Līdz ar to skola gadiem ilgi nevis tiekusies veidot pozitīvas personības, bet gan darījusi pilnīgi pretējo.

Otrajā gadījumā skolotāji, vismaz daži no viņiem, ir tieši atbildīgi par negācijām skolā. Ja tādas lietas skolā patiešām notiek, skolotāji acīmredzot māca morāli sliktas lietas, un izglītības līmenis tādā vietā ir nožēlojami zems: izglītības darba vietā iestāde dara graužošu darbu. No tā vajadzētu secināt vismaz divas lietas. Pirmkārt, skola nevar pastāvēt tikai skolotāju un skolnieku dēļ; tai vienmēr jābūt iestādei, kuras darbā piedalās un par ko noteiktā veidā dalās atbildībā visa sabiedrība. Otrkārt, sabiedrības locekļiem jātiecas pēc tādas izglītības, kura veidotu raksturu, ieaudzinātu labus ētiskos standartus un radītu nesašķeltas personības ar augstu morāli.

Kopš seniem laikiem Dieva tautas vidū ir bijusi paruna, ka nepatiesas zināšanas vienmēr dara uzpūtīgu, bet patiesa mīlestība un zināšanas cilvēku ceļ (1Kor. 8: 1). Ir arī zināms, ka “bijība Tā Kunga priekšā ir atziņas sākums” (Sal.pam. 1:7). Protams, šie vārdi attiecas uz dziļākajām zināšanām, ko vien šajā pasaulē var apgūt.

Elena Vaita

PATIESAS IZGLĪTĪBAS AVOTS UN MĒRĶIS

“Kunga bijāšana ir gudrības noslēpums”;

“Meklē Viņa draudzību.”

Mūsu izglītības ideāli ir par šauriem un zemiem. Ir nepieciešams plašāks vēriens un augstāks mērķis. Patiesa izglītība nozīmē vairāk nekā zināma mācību kursa apgūšanu. Tā nozīmē vairāk nekā sagatavošanos tagadnes dzīvei. Izglītība aptver visu cilvēka personību un tā iespējamās eksistences periodu. Tā ir harmoniska fizisko, prāta un garīgo spēju attīstīšana. Tā sagatavo audzēkni kalpošanas priekam šinī pasaulē un augstākam kalpošanas priekam tajā pasaulē, kas vēl nāks.

Šādas izglītības avots ir parādīts tajos Svēto Rakstu vārdos, kas norāda uz Mūžīgo: Viņā “ir apslēpta visa gudrības un atziņas bagātība” (Kol. 2:3), “Viņam ir padoms un prāts” (Ijaba 12:13).

Pasaulē ir bijuši lieli skolotāji, gara milži, izcili pētnieki, vīri, kuru izteicieni ir ierosinājuši domas un atvēruši skatu uz ārkārtīgi plašiem zināšanu laukiem; šos vīrus ir godinājuši kā vadoņus un cilvēces labdarus; bet vēl ir Viens, kas stāv augstāk par viņiem. Mēs varam izsekot pasaules skolotāju rindai tik tālu, cik tālu sniedzas cilvēku ziņojumi; bet Gaisma ir bijusi pirms viņiem. Kā mēness un citas mūsu saules sistēmas planētas spīd ar atstarotu saules gaismu, tā pasaules lielākie domātāji ir taisnības saules staru atstarotāji. Katrs domu stars, katrs prāta uzliesmojums nāk no pasaules Gaismas.

Mūsu dienās plaši pārrunā “augstākās izglītības” būtību un svarīgumu. Patiesa “augstākā izglītība” ir tā, ko sniedz Tas, kam pieder “godība un spēks” (Ijaba 12:13) un no kura mutes nāk “atzīšana un saprašana”. (Sal.pam. 2:6)

Dieva atziņa ir visas patiesās zināšanas un attīstības avots. Kurp mēs arī negrieztos, fiziskā, prāta vai gara valstī; visā, ko mēs redzam, atskaitot grēka nāves dvesmu, atklājas šī atziņa. Kādaī pētīšanas nozarei mēs arī nenodotos, ar sirsniņu vēlēšanos nākt pie patiesības, mēs saskaramies ar neredzamo, visspēcīgo Garu, kas darbojas visā un caur visu. Cilvēka prāts tiek vadīts ar Dieva prātu, galīgais ar bezgalīgo. Šādas satiksmes ietekme uz miesu, garu un dvēseli ir nenovērtējama. Patiesa.

Šinī satiksmē atrodama augstākā izglītība. Tā ir paša Dieva izraudzītā attīstības metode. “Meklē Viņa draudzību,” (Ijaba 22:21) skan Viņa vēsts cilvēcei.

Lai saprastu, kas domāts ar izglītošanas darbu, mums jāaplūko kā cilvēka daba, tā arī Dieva nodoms pie cilvēka radīšanas. Mums jāaplūko tā pārmaiņa cilvēka stāvoklī, kas radās caur ļaunā atziņas ienākšanu, kā arī Dieva plāns izvest savu vareno nodomu cilvēces audzināšanā.

Mūžīgā rokas veidots, Ādams sava fiziskā, intelektuālā un garīgā dabā nesa sava Radītāja līdzību. “Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības (1.Moz. 1:27), un tas bija Viņa nodoms, ka, jo ilgāk cilvēks dzīvotu, jo pilnīgāk viņš arī parādītu šo līdzību – jo pilnīgāk atstarotu Radītāja godību. Visas viņa dotības bija

attīstības spējīgas; dāvanu apjomam un spēkam bija pastāvīgi jāpavairojas. Ļoti plašas iespējas bija dotas darbībai; krāšņs bija lauks, kas bija atvērts viņu pētīšanai. Redzamās pasaules noslēpumi – “Visuzinātāja brīnuma darbi” (Ijaba 37:16) ierosināja cilvēku uz pētīšanu. Viņam bija augstā priekštiesība vaigu vaigā satikties un sirsniņi sarunāties ar savu Radītāju. Ja viņš būtu palicis uzticīgs Dievam, tā būtu palikusi viņa neatņemamā daļa. Laikmetu laikmetos viņš būtu turpinājis iegūt jaunus atziņu dārgumus, atklājis jaunus laimes avotus un būtu ieguvis skaidru un arvien skaidrāku Dieva gudrības, visspēcības un mīlestības izpratni. Arvien pilnīgāk viņš būtu tuvojies savas radīšanas mērķim un arvien pilnīgāk viņš būtu atstarojis sava Radītāja varenību un godību.

Bet nepaklausības dēļ tas viss zuda. Grēks dievišķīgo līdzību sakropļoja un gandrīz izdzēsa. Cilvēka fiziskie spēki samazinājās, gara spējas sašaurinājās un viņa garīgais skats aizplīvurojās. Viņš tika padots nāvei. Tomēr cilvēci neatstāja bez cerības. Bezgalīgā mīlestība un žēlastība atrada pestīšanas plānu un piešķīra dzīvi kā pārbaudes laiku cilvēkam. Atjaunot cilvēkā Radītāja līdzību, atvest viņu atpakaļ pie pilnības, kurai viņš bija radīts, veicināt miesas, prāta un dvēseles attīstību tā, ka dievišķīgais radīšanas nodoms varētu piepildīties – tādām bija jābūt pestīšanas darbam. Tas ir izglītošanas mērķis – lielais dzīves mērķis.

Mīlestība – radīšanas un atpestīšanas pamats – ir arī patiesas audzināšanas pamats. Skaidri tas ir izsacīts Dieva baušļos, kurus Dievs devis par dzīves vadoni. Pirmais un lielākais bauslis skan: “Tev būs Dievu, savu Kungu mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu.” (Lk. 10:27) Mīlēt to, kas ir mūžīgs un visuzinātājs, ar visu spēku, saprašanu un sirdi, nozīmēs ikvienas spējas augstāko attīstību. Tas nozīmē, ka visa būtne – miesā prātā un dvēselē – tiks atjaunota Dieva līdzībā. Pirmajam bauslim ir līdzīgs otrais – “Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” (Mt. 22:39) Mīlestības bauslība uzaicina nodot miesu, saprašanu un dvēseli Dieva un mūsu līdzcilvēku kalpošanai. Nesavtīgums ir vasas patiesas attīstības pamats. Nesavtīgā kalpošanā mēs iegūstam ikvienas spējas augstāko kultūru. Tā mēs kļūstam arī par dievišķīgās dabas līdzdalībniekiem. Mēs esam sagatavoti debesīm, jo mēs uzņemam debesis savās sirdīs.

Tas, kas darbojas pēc dievišķīgā nodoma, sniegdams jaunatnei Dieva atziņu un veidodams tās raksturu saskaņā ar dievību, tas dara augstu un cēlu darbu. Kad viņš pamodina vēlēšanos sasniegt Dieva ideālu, viņš sniedz izglītību, kas ir tik augsta kā debesis un tik plaša kā pasaules visums; izglītību, kas nevar tikt pabeigta šinī dzīvē, bet kas turpināsies nākošajā dzīvē; izglītību, kas nodrošinās sekmīgam skolniekam pāreju no šīs zemes sagatavošanas skolas uz augstāko pakāpi – skolu augstībā.

E. Vaita, „Audzināšana”, 1. nodaļa.

Vita Antāne – LLU
asoc.prof., Dr.med.vet.

Veselības uzlabošanas programma VISIEM

New start (Jauns sākums) veselības nedēļa iesākās svētdien, 9. augustā, kurā katrs dalībnieks bija atradis veidu, kādā aizklāt līdz dzīvesveida centram „Tavai sirdij” Dundagas pagasta „Mežlīdumos”.

Pārsvarā dalībniekus atveda vai paši atbrauca ar savām automašīnām, bet dalībniece Rūta bija mērojusi ceļu no Talsiem (apm. 50 km) ar velosipēdu. Ierodoties mūs laipni sagaidīja programmas vadītājs Ansis Roderts. Fizioterapeits Mikus Mezītis mūs iztaujāja par slimības vēsturi un vēlmēm veselības uzlabošanas jomā, kā rezultātā turpmāko rehabilitācijas procedūru laikā tika ievērota individuāla pieeja katram dalībniekam.

Pēc pirmajām kopīgajām vakariņām sekoja iepazīšanās, kurā bija jāatbild uz jautājumiem par ierašanās iemeslu, nodarbošanos, hobijiem. No atbildēm izrietēja, ka vairākiem ierašanās iemesls ir veselības problēmas, galvenokārt saistītas ar locītavu un muguras sāpēm, kā arī kuņģa un zarnu trakta darbības traucējumi. Veselības nedēļas dalībnieki, kopskaitā desmit, bija vecumā no 53 līdz 60 gadiem, dažādu profesiju pārstāvji; ārsts-psihiatrs, veterinārārste, dārznieces, māksliniece, masiere, dziedāšanas pedagogs, metodiķe medicīnā. Dalībniece Līvija bija paņēmusi līdzīgu pieradinātu vārnu vārdā Klāra.

Rīta stundas

bija ļoti intensīvs, saturīgs un interesants. Katrs rīts sākās 6.45 ar mošanos, kuru ieskandēja Anša un Janas skanīgās balsis. Plkst. 7.00 sekoja pārdomu brīži, kurus abi vadīja. Galvenā tēma bija „Šī laika dēļ”, kurā iepazīnāmies ar interesantu skaidrojumu par Atklāsmes 14.nodaļas triju eņģeļu vēstīm. Plkst. 8.00 brokastis, un pēc tām – rīta pastaiga. Indra Ceļdoma, pēc profesijas televīzijas mūzikas redaktore, mūs mācīja, kā elpot pēc Aleksandras Streļņikovas izstrādātās elpošanas vingrinājumu metodes, kura ātrā laikā dod ārstniecisku efektu dažādu slimību gadījumos (balss saišu slimības, astmatiskie simptomi, sirds un asinsvadu slimības,

gremošanas traucējumi, ādas slimības, depresija un citas). Indra mūs mācīja arī, kā pareizi nūjot. Vienā no rīta pastaigām pa Zirgu muguras taku dalībniece Gunta ierosināja elpošanas vingrinājumus apvienot ar fitoterapiju, t.i., elpošanu veicām nātru audzes tuvumā. Rūta, kura pēc profesijas ir dārzniece, mūs iepazīstināja ar augu nosaukumiem un to izmantošanu cilvēku vajadzībām. Tā iepazīnāmies ar lakaci (plaušu zāle), gobu (lapas asas kā govs mēle), platlapu pulkstenīti, pļavu zeltēni, pēterpogām un citiem skaistiem un savdabīgiem augiem. Citā reizē, pastaigājoties pa Strautu taku un kāpjot pa stāvu nogāzi, nonācām pie avotiņa, kura ūdeni lietojām dzeršanai. Takas galā nonācām līdz strautiņam, kurā, kāpelējot pa oļiem ar basām kājām, norūdījām savas pēdas. Otrdienā un ceturtdienā bija izbraukums uz jūru, kur varējām no sirds pastaigāties gar jūru ar nūjām, kam nebija bail no vēsā ūdens, peldēties, kā arī izpildīt elpošanas vingrinājumus.

Pusdienlaiks

Pirms pusdienām noklausījāmies veselības lekcijas. Lektors Agris Bērziņš mums lasīja lekcijas par tēmu „Gaiss – dzīvības elpa, dzīvības elements” un „Ūdens dziedniecība”. Topošā ārste Beatrise Rancāne mūs iepazīstināja ar osteoporozes izveidošanās mehānismiem un pasākumiem, kā saglabāt stiprus kaulus. Uzskatāma bija viņas sagatavotā lekcija par sirds un asinsvadu slimībām un holesterīna lomu to izveidošanās mehānismā. Ansis Roderts bija sagatavojis lekciju par tēmu „Adventistu priekšrocības”, kurā mūs iepazīstināja ar E.Vaitas mantojumu un galvenajiem principiem, kāpēc adventistu draudzes locekļi ir veselīgāki par citiem.

Kulinārijas nodarbības vadīja Lija Sigajeva un profesionāls pavārs Liliāna Sijāte. Varējām uzzināt recepti katram ēdienam,

Attēlā pa kreisi: Iesildīšanās vingrojumi pirms nūjošanas.

kuru mums pasniedza, un tā pagatavošanas noslēpumus. Pavāri mūs lutināja ar garšīgu, daudzveidīgu un veselīgu maltīti. Nav aprakstāmas vārdos vērtības un garšas ziņā gan saldās, gan viegli sāļās pastētes, ar kuru sastāvu un pagatavošanas tehnoloģiju tikām iepazīstināti kulinārijas nodarbībās. Katru ēdienreizi neiztrūkstošas bija nedaudz grauzdētas un samaltas linsēklas. Dažreiz pavāriem palīgā nāca arī mājinieki. Aivars vienīgs prot sacept lielās pankūkas no rupjajiem kviešu miltiem un bez olu pievienošanas mīklai. Mums visiem tās lieliski garšoja. Aivars pagatavoja arī sen aizmirstu, bet senajiem latviešiem iecienītu ēdienu – miltu putru. Tā bija vienkārši lieliska! Izrādās, ka miltu putru ir palīdzējusi iekarot Antarktīdu. Mainas pagatavotās saldās klimpas ar mellenēm un arī debess mannā bija debešķīgs ēdiens.

Procedūru laiks bija vienu stundu pirms pusdienām un divas ar pusi stundas pēc pusdienām. Mūsu slimās muguras meistarīgi masēja trīs masieri- Gunta Ābele, Agris Bērziņš un Ansis Roderts. Lai masēšanas efekts būtu ātrāk sasniedzams, pirms masāžas sildījāmies pirtī. Vārdos nav izsakāmas un aprakstāmas tās sajūtas, kuras iestājās pēc masāžas, katram savas (muskulatūras atslābināšanās, viegluma sajūta sāpošai vietai, citam patīkama „inkvizīcija”, patīkams nogurums un miegs u.c.).

Ansis vadīja vingrošanas nodarbības, kurās mēs iemācījāmies vingrojumu kompleksu muguras daļas stiprināšanai.

Vakarā

Pēc vakariņām, kuras pasniedza plkst. 18.00 (vēlāk nav ieteicams ēst), sekoja vakara programma, kuras laikā noskatījāmies dokumentālo filmu „Zem ozola kuplajiem zariem”, kurā ir ietverts stāsts par Anša un Janas Rodertu saimniekošanas „Mežlīdumos” pirmajiem soļiem. Neaizmirstams ir vakara pasākums, kuru vadīja Rodertu vecākais dēls Ervins. Arī pārējie bērni – Kārlis un Filips, un Arvils - bija kopā ar mums. Tas bija ļoti mīļi.

Vingrojumi pēc nūjošanas. Fonā veselīga dzīvesveida centrs Dundagas pagasta „Mežlīdumos”.

Kulinārijas nodarbības vada Lija.

Veselības nedēļas programmas dalībnieku pārdomas un atziņas

Rūta – patika nodarbības, kurās fizikultūra apvienota ar nūjošanu un pastaigām. Labi pedagogi, interesanti, sirsnīgi cilvēki visapkārt. Dalībnieki ļoti ātri saslēdzās vienotā ritmā.

Līvija – ieguvu atpūtu un laimi mugurai. Laiks bija apstājies. Pietika laika bez steigas visām nodarbībām.

Juris – ieguvu atpūtu un jaunas zināšanas. Nākošajā gadā gribētu atgriezties.

Zita – 2 grupas invalīde, ar sāpošām kājām un muguru, pārvietojās ar grūtībām. Esmu ļoti apmierināta. Ļoti patika viss notiekošais. Ieguvu zināšanas kulinārijas un veselības lekcijās, kuras pielietošu turpmākā dzīvē. Pārsteigta, ka elpošanas vingrinājumi dod tik ātru efektu, kas uzlabo pašsajūtu. Izjutu lielu gādību un rūpes no apkārtējiem.

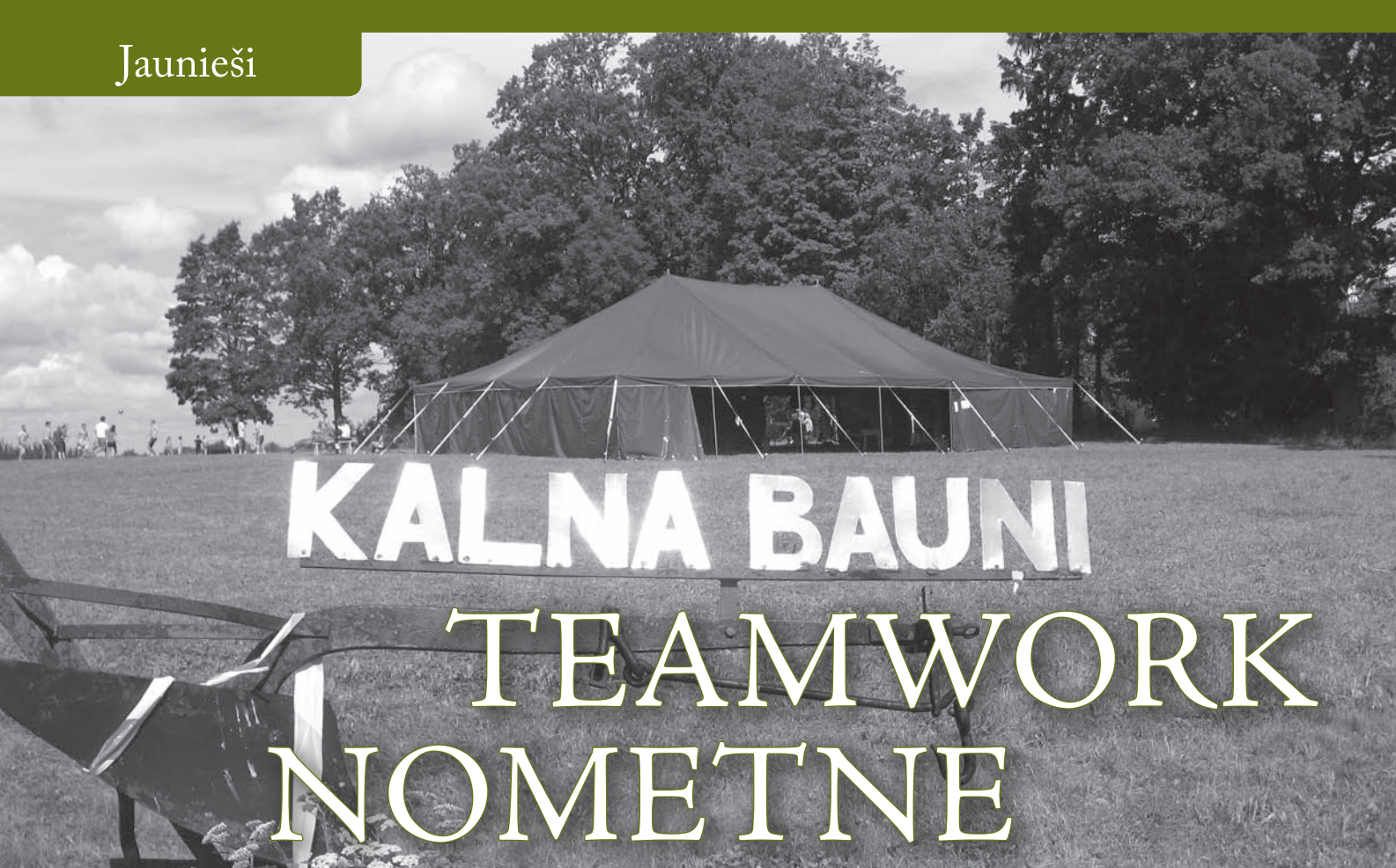
Ingrīda – priecājos, ka saimnieki, viņu radi, draugi ir iemācījušies piekopt veselīgu dzīves veidu. Domājot par viņu plāniem nākotnē, lai izdodas viss, kas paredzēts, un vēl vairāk.

Māra – ieguvu priekšstatu par veģetāru uzturu, izrādās, ļoti garšīgi. Visapkārt skaista daba. Rūpēs par cilvēkiem saskatu mīlestību. Visas procedūras, kustības ļoti patika. Gribētu vēlreiz tādā veselības uzlabošanas programmā piedalīties.

Gunta – pirmais moments, āprāts, vai šeit tuvumā varētu būt apdzīvota vieta? Ārā netiksim! Nākošais moments – ļoti laipna sagaidīšana. Ļoti patika konsultanta – fizioterapeita Mikus uzmanīgā ieklausīšanās slimības vēsturē. Pašizlīdzība un uzmanība no mājiniekiem un visa apkalpojošā personāla vījās visas astoņas dienas. Beidzot iepazīnos ar nūjošanu.

Vīta – raksta autore. Pirmo reizi līdzīga rakstura veselības programmā „Mežlīdumos” piedalījies 2006. gadā. Biju ļoti sajūsmināta par „Jaunu sākumu” ēšanas paradumus un pozitīvām izmaiņām pašsajūtā. Diemžēl darba steigā pamazām ieslīgu vecajās slīdēs. Arī šoreiz esmu ļoti pateicīga veselības programmas veidotājiem, instruktoriem, pavārēm un dalībniekiem par visu, kas notika veselības nedēļas ietvaros. Visi dalībnieki kā viens bija ļoti apmierināti, nevienas kritiskas piezīmes nedzirdēju. Arī uzliktos pārbaudījumus izturējām līdz galam. Visur un vienmēr bija sajūtama mūsu Tēva gādīgā roka. Neviena nodarbība netika atcelta laika apstākļu dēļ.

Ansis – programmas vadītājs. Veselīgs dzīvesveids ir vienkāršs, visiem pieejams un efektīvs. Pasaulē plaši sastopams, nav ne noslēpts, ne par dārgu naudu pērkams.

KALNA BAUNI TEAMWORK NOMETNE

R EIZ senseenos laikos Kalna Bauņos notika nometne, kas bija rīkota par godu Dievam. Nometnē piedalījās īpaši jaunieši ar īpašiem talantiem un mērķi – iepazīt tuvāk Dievu.

Nometne iesākās ar pampāļu – bambāļu piedzīvojumu izklāstu. Modernā pilsētniece, govys slaucējantīte, pančo dāma un 80. gadu piekritējs. Šie 4 dīvainīši ielīksmoja jauniešu sirdīs ar saviem dzīves dažnedažādākajiem stāstiņiem. Ovācijas šalca visu jauno cilvēku sirdīs. Pēc brītiņa, kad savu vārdu par šīs nometnes pirmsākumiem teica Kristiāna, kas pazīstama ar savu izteikti negatīvo attieksmi pret negatīvismu, visi sapulces telts dalībnieki parādīja savas slēptās jūtas un radīja šo brīnišķīgo skaņu, to roku plaukstām sitoties vienai pret otru. Un tā iesākās *TeamWork* piedzīvojums. Triju dienu garumā turpinājās kopējā darba ceļš.

Dievs šo nometni svētīja tik ļoti, ka visus jauniešus aplaimoja ne tikai ar saulīti un karstu laiku, bet arī veldzēja viņus ar

spirtām lietus gāzēm, kas veicināja interesantas atrakcijas, kā, piemēram, slidināšanos pa dubļiem, spēli – ja tiksi līdz teltij ar tīrām kājām, būsi neiespējamās misijas uzvarētājs – un vēl daudz interesantas spēles, kurās iesaistīti dubļi. Bez šīm spēlēm notika vēl citas dažādas interesantas spēles, kuras, pēc dalībnieku atsauksmēm, deva īpašu garīgu stiprinājumu un prieku to sirdīs. Viesi no „Īsta mīlestība gaida” un mācītāju svētbrīži deva daudz pārdomu.

Nometnei beidzoties, visi bija tik ļoti satuvinājušies, ka tiem radās sajūta, ka viņi viens otru jau senāk pazīnuši. Rīta mūzika, vakara filmas, dienas spēles, pēcpusdienas pusdienas, prieks, tuvība, draudzība un pats galvenais nometnes mērķis = DIEVS + ES + TU.

Jauniešu klubs VĒSTNIEKI TAGAD ARĪ LATVIJĀ

Klubs Vēstnieki (*Ambassador club* – angļu val.) ir Adventistu Baznīcas organizācija, kurā darbojas jaunieši no 16 gadu vecuma. Šī kluba mērķis ir piepildīt jauniešu garīgās un sociālās vajadzības, izaicināt dalīties pieredzē par savām personīgajām attiecībām ar Jēzu, veidot tādu dzīvesveidu, kas stiprinātu jauniešu uzskatu sistēmu, palīdzot profesijas izvēlē un palīdzot attīstīt draudzīgas attiecības mūža garumā. Par kluba biedru var kļūt jebkurš jaunietis, kas izvēlas dzīvot saskaņā ar Septītās dienas adventistu Baznīcas principiem un vadlīnijām.

Kluba Vēstnieki programma balstās uz vairākiem pamatpunktiem:

1. Vadīšanas prasmju attīstīšana, palīdzot uzņemties atbildību ģimenē un draudzē.
 2. Palīdzība un kalpošana sabiedrībai, apgūstot dažādas apmācību programmas.
 3. Garīgā attīstība, pielietojot gan tradicionālas, gan radošas metodes evaņģelizācijā.
 4. Prasmju/karjeras attīstīšana, nosakot savas radošās intereses.
 5. Draudzības prasmes attīstīšana, piedaloties sociālos un pirmslaulību semināros.
 6. Rakstura un personības attīstīšana, izmantojot ārpustelpu aktivitātes.
- Neatņemama kluba programmas sastāvdaļa ir misijas projektu plānošana un vadīšana.

Kluba programma piedāvā dažādas zināšanas ar iespēju apgūt vairāk nekā 250 nozīmes no Adventistu jauniešu nozīmju rokasgrāmatas.

Vēstnieku klubam ir gan savs karogs, emblēma, gan uniforma kluba biedriem.

Sallisaw (ASV) klubs Vēstnieki

Pirmais jauniešu kluba Vēstnieki iepazīstināšanas un dibināšanas dievkalpojums notiks 3. oktobrī pl. 15:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a, mazajā zālē. Paredzēta pirmo kluba biedru uzņemšana.

Tuvāku informāciju iespējams iegūt, sazinoties ar Latvijas draudžu savienības jauniešu vadītāju Intu, rakstot uz e-pastu bereja@inbox.lv vai zvanot 26441107.

*Adventistu Latvijas draudžu savienības
jauniešu nodaļas vadītāja
Inta Jākobsone.*

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Septembra sveiciens!

Krā: Jauki gan katru rītu vērot, kā bērni dodas uz skolu.

Mamma: Tādi moži un priecīgi.

Krū: Kur vien grozies, to vien dzirdi – skola un skola, mācības un mācības! Labāk būtu, ja tie bērni neietu skolā, bet brauktu uz nometni katru mēnesi un spēlētos ar mani.

Mamma: Nu ja! Un kurš tad mācīsies?

Krū: Mūsu valstī ir mūžizglītība, tāpēc lai mācās tas, kurš to grib.

Mamma: Nē, bērniem dzīve bez skolas būtu ļoti garlaicīga.

Krā: Jā, tas tiesa. Viņi tur uzzina tik daudz jaunu lietu un daudz ko iemācās.

Krū: Nu, ko tad viņi, piemēram, tur tādu iemācās?

Krā: Kaut vai to, kā uztaisīt putniņiem barotavas, un arī to, kas mums, putniņiem, garšo un cik daudz un dažādi mēs esam.

Krū: Jā, nu tas tiešām ir jāzina gan!

Krā: Tāpat viņi iemācās lasīt un rakstīt, un mēs varam sūtīt viens otram vēstules.

Krū: Tas arī labi. Man patīk tās skolas, kurās bērniem iemāca būt sirsnīgiem un jaukiem vienam pret otru un arī pret mums.

Krā: Nu, redzi, skola ir viena vērtīga padarīšana.

Krū: Labi, labi, var jau būt, ka tik briesmīgi ar to skološanos nav. Ja vēl bērniem pašiem arī tas patīk.....

Krā: Protams, ka patīk. Tev taču arī, Krū, patīk, ka jau proti lasīt un vari izlasīt bērnu vēstules.

Krū: Jā. Tā ir tagad mana mīļākā nodarbe. Bet man arī patīk, ka māmiņa mums stāsta kādu stāstiņu. Vai tev šoreiz ir kāds stāstiņš, bērni noteikti tāpat kā es jau gaida ar nepacietību?

Māmiņa: Jā, mani mīluliši, tieši to es gatavojos darīt. Šodien es jums pastāstīšu par dažiem zēniem, kuriem patika mācīties no Dieva Vārda un kuri gribēja arī dzīvot un darīt pēc Dieva prāta. Taču notika kaut kas tāds, kas, es ceru, nenotiks ne ar jums, ne ar bērniem. Tomēr mēs varam mācīties no viņu pieredzes.

Sensenos laikos ienaidnieka karavīri aizveda šos zēnus projām no mājām, bet Dievs palika kopā ar viņiem. Viņi bija tik tālu prom svešā zemē, ka vecāki nevarēja palīdzēt zēniem

grūtos brīžos pieņemt svarīgus lēmumus.

Ko jūs darītu, ja tas notiktu ar jums? Ja, bērni, jūsu māmiņas un tēti nebūtu kopā ar jums, vai jūs zinātu, kā rīkoties pareizi?

Krū: Es gan zinātu! Tā, kā man teiktu priekšā mana sirsnīga, tā es arī darītu!

Mamma: Tas būtu pareizi, ja vien tava sirds būtu laba un tu mīlētu savu Radītāju.

Šie zēni mīlēja Dievu. Viņi zināja Dieva prātu un paklausīja Viņa labajiem padomiem. Kad skolā viņiem deva ēdienu, kas bija pienests kā upuris elkiem un kurš nebija arī veselīgs, viņi rūpīgi sāka domāt, vai tas maz būtu jāēd. Galu galā viņi nolēma neēst ķēniņa ēdienu, jo tas kaitēja viņu veselībai.

Krū: Es arī nekad neēdu visādus „štruntus”, kas pagadās, jo pēc tam sāp vēders un nāk miegs, un nemaz nav spēka spēlēties.

Mamma: Un pareizi dari.

Vai atceraties zēnu vārdus? Jā, tie bija Daniēls, Sadrahs, Mesahs un Abednego. Bet kā viņi izlēma, ko ēst un ko neēst? Viņi zināja, ko teicis Dievs, un tas viņiem palīdzēja pieņemt pareizo lēmumu.

Kad zēni pabeidza skolu, tie izrādījās desmit reizes gudrāki par visiem gudrajiem šajā valstī, un viņi ieņēma labus amatus valdībā. Viņi arī palika uzticīgi Dievam un darīja darbu, ko Dievs tiem bija uzticējis.

Reiz ķēniņa kalpiem tika pavēlēts uzcelt milzīgu statuju. Tā bija tik augsta kā deviņstāvu māja. Ķēniņš lika to pārklāt ar zeltu. Tad viņš saviem valsts darbiniekiem pavēlēja mesties zemē, zemoties un pielūgt šo tēlu. To, kurš neklausītu šai pavēlei, ķēniņš pavēlēja iemest degošā ceplī.

Krū: Ārprāts! Tas ķēniņš gan ir ļauns. Šitā izdomāt!

Mamma: Tajā laikā Sadrahs, Mesahs, un Abednego kopā ar citiem valsts darbiniekiem ieradās pie statujas. Viņi dzirdēja šo pavēli.

Ko jūs būtu darījuši? Iedomājieties, ka dzīvojat Bābelē un strādājat ķēniņa Nebukadnēcara galmā. Kā jūs rīkotos tajā dienā?

Krū: Es vienkārši aizlidotu projām no tik briesmīga ķēniņa

un nelidotu atpakaļ nekad! Lai viņš tur klanās, cik grib, savai zelta statujai!

Mamma: Bet šie jaunekļi nevarēja nekur aizlaisties, kā būtu varējis tu. Kēniņš arī nedeļa viņiem iespēju izvēlēties – pielūgt zelta tēlu vai nē. Viņiem bija jāpielūdz statuja vai jāmirst. Vai šī izvēle bija grūta?

Krā: Ļoti grūta!

Mamma: Kā Sadrahs, Mesahs un Abednego pieņēma lēmumu? Uz kā palīdzību viņi varēja cerēt?

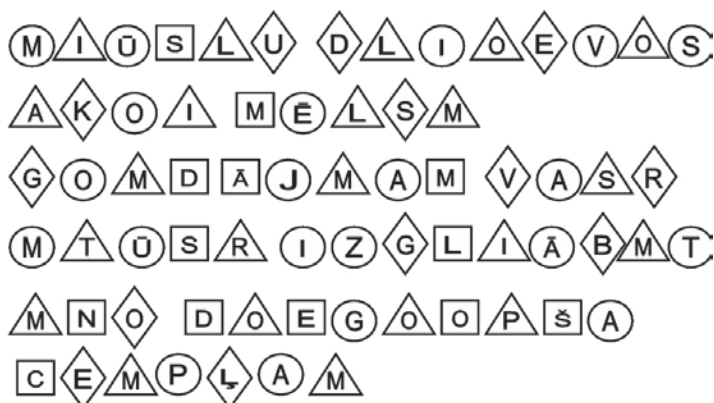
Krū: Tādās briesmās tikai Dievs var palīdzēt.

Mamma: Tā arī darīja šie drosmīgie Daniēla draugi. Viņi zināja, ka Dievs viņus var izglābt no degošā cepla. Viņi teica kēniņam: „Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša cepla, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, kēniņ, bet, ja arī Viņš to nedarītu, mēs vienalga nepielūgsim un nezerosimies tava zelta tēla priekšā!”

Krū: Es nemūžam to nevarētu! Būtu nobijies kā diegs.

Uzdevums

Ja izvītrosi visus trijstūrus, tad tu izlasīsi, ko Daniela draugi atbildēja kēniņam. Atrodi šo pantu Bībelē Daniela grāmatas 3. nodaļā!

Vēstules

Jums patīk saņemt vēstules? Mums, vārniņām, ļoti! Tā ir kā salda medusmaize, īpaši, ja bērniem ir savi piedzīvojumi ar Dievu. Šoreiz varat ielūkoties, ko mums raksta divas jaukas meitenes.

Robina Kugrēna, 11 gadi, Jūrmala:

„Mans tētis strādā Īrijā. Kādu dienu es ļoti raudāju, jo gribēju satikt tēti. Es pielūdu Dievu un aizgāju gulēt. Pēc dažām stundām mani kāds pamodināja, un... nevarēju noticēt, ka redzu tēti. Es ļoti priecājos, ka iepazīnu Dievu, jo varu visiem liecināt un grūtos brīžos varu pielūgt!”

Grieta Ozoliņa, 5 gadi, Upesciems:

„Esmu Grieta. Man ir 5 gadi. Dievs man palīdzēja iemācīties braukt ar divriteni.”

Turpina Grietas mamma:

„2007. gada augustā Grietai tika veikta sirds operācija (tika

Mamma: Jā, viņi bija drosmīgi jaunieši, jo pazina un mīlēja savu Dievu.

Kā varam uzzināt, ko darīt ir pareizi? Dieva Vārds – Bībele – ir tā grāmata, uz kuru mēs vienmēr varam paļauties. Tā dos vislabāko padomu. Vai varam uzticēties tam, ko stāsta mūsu draugi? Vai mums jādara tas, ko dara citi, ja arī skaidri zinām, ka tas nav labi un apbēdina Dievu?

Arī skolā vienmēr paturi prātā to, kas ir labs, un izvēlies darīt to, kas ir labi un pareizi. Lasi Bībeli mājās un neaizmirsti arī apmeklēt Bībeles stundu nodarbības savā draudzē. Tas noteikti tev palīdzēs īstā brīdī izdarīt pareizo izvēli.

Krū: Bet kas tad beigās notika ar šiem Daniēla draugiem?

Krā: Vai viņi sadega tajā uguns krāsnī?

Mamma: Šis notikums beidzās ļoti pārsteidzoši visiem, īpaši kēniņam. To jūs uzzināsi, ja izlasīsi savās Bībelītēs Daniēla grāmatas 3. nodaļu.

Notikums

Ir iesākušās skolas gaitas, un daudzās draudzēs ir notikušas aizlūgšanas par skolniekiem, īpaši par pirmklasniekiem.

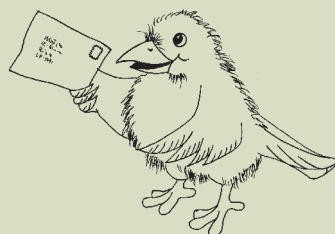
Attēlā redzat brašus pirmklasniekus, kurus sveica Rīgas 3. draudze. Lai Dievs īpaši sargā visus bērnus, kas iet skolā, no sliktiem iespaidiem un palīdz labi mācīties! Lai izdodas daudz jauna iemācīties arī Bībeles nodarbībās draudzē!

šūts asinsvads). Dievs bērnam palīdzēja izturēt gan pašu operāciju, gan laiku reanimācijas nodaļā. Grietaņa pazīst sāpes un slimības radītās skumjas, tādēļ viņa vakarā no sirds lūdz par slimajiem un bēdīgajiem bērniņiem. Grietai ļoti patīk multfilma „Grāmatu grāmata” un lasījumi no grāmatas „Mazas sarunas par Dievu”.

Paldies jums, mīlās meitenes, par vēstulītēm. Gaidiet no vārniņām pārsteigumus! Bet vēl daudziem bērniem noteikti arī ir savi piedzīvojumi ar Dievu, kā Dievs ir palīdzējis un vadījis. Droši mums rakstiet uz adresi:

**Adventes Vēstis
Bērnu lappusītei,
Baznīcas iela 12a,
Rīga LV-1010**

Trīskārša JUBILEJA!

Oktoobrī Valkas draudze svinēs trīskāršu jubileju. Aprit 100 gadi, kopš Valkā dibināta pirmā adventistu draudze. Pirms 15 gadiem draudzes darbība tika atjaunota. Bet 10 gadi pagājuši, kopš Valkā adventistiem ir savs dievnams. 17.oktoobrī Valkā būs lielas svinības. Vēlamies atskatīties vēstures notikumos.

Vissenākās ziņas par Valkas draudzi iztrūkst. Zināms tikai, ka draudze ir dibināta 1909. gada nogalē, jo tad tā parādās statistikas uzskaitē ar 17 draudzes locekļiem. Pirmais Valkā darbojās sludinātājs Jānis Dreimanis (vecākais), tad sludinātāji Jēkabs Šneiders un Jānis Driķis. Valka ir laikraksta „Adventes Vēstnesis” dzimšanas vieta. Laikā no 1916.-1919. g. Valkā dzīvoja Jēkabs Šneiders, kurš pēc paša iniciatīvas, toreiz vēl kara apstākļos, izdeva laikrakstu „Adventes Vēstnesis”. Viņš bija palicis vienīgais iesvētītais sludinātājs Latvijas teritorijā, citi bija devušies bēgļu gaitās uz Krieviju. Kara cenzūra deva atļauju laikraksta izdošanai un izplatīšanai, brīdinot vien, ka nevēlamu ziņu ievietošanas gadījumā šo „lapeli” tūdaļ pat aizlieds. Īpaši sarežģīti izdot „Adventes Vēstnesi” bija 1919. gadā, kad ap Valku norisinājās kaujas starp bolševikiem un Igaunijas armiju. Pastāvēja akūts papīra trūkums, un bija grūtības ar korespondences saņemšanu no ārvalstīm. Tomēr Šneiders ticībā un lūgšanās virzīja šo darbu uz priekšu, jo apzinājās, ka draudzēm ir nepieciešama garīga informācija un materiāls, kuru izplatīt misijas nolūkos. Pēc Pirmā pasaules kara Valkas draudze strauji auga skaitā, un 1920. gadā tajā jau bija 90 draudzes locekļu. J. Šneiders 1920. gadā „Adventes Vēstnesī” rakstīja:

„23. aprīlī Valkas draudze svinēja priecīgus kristības svētkus. Astoņas mīlas dvēseles iestājās Dieva bērnu pulciņā, liecinot priekš sava Pestītāja. Sevišķas pateicības jūtas pacēlās uz Dievu, kad redzam šinī pulciņā divas dvēseles no katoļu baznīcas tumšā klēpja. Dvēseles, kurām vajadzēja sūdzēt grēkus par Bībeles lasīšanu. Citas divas bija no pareizticīgās baznīcas. Tā redzam, ka Dievs pulcina no visām draudzēm vienu, kas tura Dieva baušļus un Jēzus ticību”.

Šī paša gada sākumā draudzi apmeklēja apriņķa priekšnieks J. Ozoliņš, kurš garīgo lietu departamentam rakstīja ziņojumu par Valkas draudzi:

„Telpas piemērotas, balsinātas, ar elektrisko apgaismojumu. Zommers runāja par Jēkaba cīņu laiku un ātro pasaules galu. Pie sienas aiz kanceles papīra loksne ar līnijām un gada skaitļiem, kas norāda uz pasaules gala tuvošanos. Vienā kvadrātā krusts ar nedēļu skaitli. Pārdzīvotie grūtie laiki, bads, dažādas slimības, mācītāju trūkums un kārtīgu dievvārdu nenoturēšana ir vainojami, ka šādas sektas attīstās, izplatās un

skaitliski aug. Sektas pievilkšanas spēks ir ziņkārības modināšanā un apmierinātībā ar lietām, kas stāv ārpus cilvēka saprašanas. Adventistu draudze ir kārtīga caur savu mācību, ekonomiskā, sabiedriskā un kulturālā ziņā. Pasaules gala tuvuma sajūta nokauj pašiniciatīvu un enerģiju”.

Augusts Zommers bija viens no pirmajiem adventistu darbiniekiem Latvijā, un būtu neiedomājami, ka viņš, sludinot par Kristus Otro atnākšanu, būtu aizmirsis par cerību Kristū. Taču šim valsts ierēdnim bija radies cits priekšstats, un reiz Zommers pat tika sodīts ar naudas sodu, ka, sludinot drīzu visu lietu galu, izplatījis nepatiesas ziņas.

1925. gada oktobrī Valkas draudzē ieradās sludinātājs Kārlis Sutta. Viņš raksta: „Senāk sapulces nams Valkā bija stipri ārā no pilsētas. Caur mīlā Debesu Tēva gādību vietējiem brāļiem un māsām bija izdevies atrast ļoti parocīgi noderīgas telpas Rīgas ielā 25, kuras vienu dienu priekš manas atbraukšanas bija saņēmuši. Vienu vakaru noturējām sapulci viesiem vecā, otru jaunā zālē. Arī elektrisko apgaismojumu izdevās ierīkot visā drīzumā (...). Vairāki viesi bija ieradušies no Igaunijas Valkas, kuri izsacīja vēlēšanos arī uz priekšu apmeklēt priekšnesumus, kurus m. Ozola noturēs kā svētdienās, tā trešdienās (...), lai igauņu viesi varētu ierasties, jo robeža top atvērta no 7-9 vakarā.”

Andris Pešelis,
adventistu Rīgas 7. draudze.

Valkas draudze 1911. gadā. E. Dreimanes klēpī sēž mazais Pēteris, bet J. Dreimaņa klēpī Jānis. Pa labi no Dreimaņa J. Sproģis.

Par spīti pārdzīvojumiem

Ar Valku mani saista mīlas atmiņas. Mani vecāki un tantes (no 1920. g.) bija Valkas draudzes locekļi. Dzīvojām 20 kilometrus no Valkas. Braukt uz pilsētu sanāca diezgan bieži gan saimnieciskās vajadzībās, gan dusas dienās uz sapulci.

Valkas draudze 1935. gadā. 1- H. Linde, 2- J. Buile.

Īpaši atceros fotogrāfijā redzamo reizi. Es tur esmu baltā kleitiņā, 9 gadus veca. Tas bija 1935. gada 10. augustā, kad draudze bija pulcējusies, lai atvadītos no sludinātāja Jāņa Builes un Kristīnes Builes. Viņus pārcēla darbā uz Priekules draudzi. Fotogrāfijā redzamā Īda Zibens prata vairākas svešvalodas un varēja draudzei kalpot kā tulks. Tas bija ļoti nepieciešams pēc 1937. gada draudžu pārreģistrācijas. Valdības prasība bija, ka draudzē jābūt vismaz 50 locekļiem. Valkā tik daudz nebija. Draudze pārstāja pastāvēt, locekļus pieskaitīja Valmieras un Rūjienas draudzei, kuras viņus arī garīgi aprūpēja. Tie, kas dzīvoja Valkā un tās tuvumā, dusas dienās gāja uz Igaunijas Valgas draudzi. Tā māsas Zibens Īdas kalpošana kā tulkam bija ļoti nepieciešama.

No kādreizējiem Valkas draudzes locekļiem pēdējā mirā mana tante Marta Štīfts 1981. gadā 81 gada vecumā. Viņas bērns ar viņas dēlu Teofilu sastapās Ā. Glāzers. Sākās regulāras Bībeles stundas kopā ar Teofila paziņu Meiri Kārlī, un drīz sekoja kristības. Valkā atkal bija 2 locekļi, kuri pēc „papīriem” skaitījās Valmieras draudzē.

1993./1994.g. ziemā Uldis un Inta Priedes organizēja evaņģelizācijas seminārus Valkā, Vīciemā, Ērgemē un Kārķos. Dievs viņu darbu svētīja: 1994. gada 30. aprīlī 12 dvēseles slēdza sirds derību ar Dievu. Kristīja Valmierā sludinātājs Olivers Siliņš. Pēc dievkalpojuma jaunkristītie sanāca kopā, un tika kārtoti organizatoriskie jautājumi. Biju ļoti priecīga redzēt, ka atjaunojas manas bērnības draudze Valkā.

Valka Latvijas draudžu vēsturē iegājusi arī tāpēc, ka tur sāka iznākt mūsu draudzes pirmie žurnāli: „Ciānas Sargs” (1.okt., 1906.g.) un „Adventes Vēstnesis” (1916.g.). (Par to skat. „AV” 2009. g. maija numuru.)

Pagājuši bargu pārdzīvojumu gadu desmiti. Nu jau skaitām veselu gadu simteni, kopš Valkā joprojām skan Trīskārtīgā eņģeļu vēsts.

Valija Raģe,
adventistu Jelgavas draudze.

Viss notiek!

Pēc otrā pasaules kara Valka paliek it kā nomaļus no pārējām draudzēm. Dievkalpojumos ir kopā ar Valgas draudzi. Lai gan dievkalpojumi notiek igauņu valodā, nav nekādu problēmu, jo māsa Īda Zibens ir vienreizējs tulks. Maza augumā, ļoti darbīga, bez latviešu valodas prot arī igauņu, vācu un krievu valodu. Īdai nav piederīgo, un kad 1971. gada 24. februārī noslēdzas viņas šīs zemes dzīve, sociālais dienests gādā zārku un gatavojas veikt apglabāšanu. Valgas draudzes sludinātājs Ronalds Lohmus vienojas ar sociālo dienestu, ka izvadīšanas ceremoniju veiks draudze. Bet, kad noteiktā laikā kapsētā ierodas R.Lohmus un draudzes pārstāvji, Īda jau ir apglabāta, un uz svaigās kapu kopīgas atliek tikai nolikt atvadu ziedus. Vēlāk attiecīgās iestādes paskaidroja, ka nekāda reliģiska māžošanās kapos nav vēlama.

Pēdējā no toreizējiem draudzes locekļiem mirst Marta Štīfts (1981. g. 4. febr.). Liekas, ka Valkas draudzes vēsturei pielikts pēdējais punkts. Bet tiem, kas to gaidīja, nācās vilties. Pēc gada jau atkal izveidojās adventistu grupa. Pirmais kristās Teofilis Štīfts, tad Kārlis Meiris, Anna Treija. Uz Valku dzīvot atnāk Ļebedevu ģimene. Sapulces notiek Elfrīdas Jansones mājā Zaļā ielā, kā arī kopā ar igauņiem Valgā.

Un tad jau vairs tālu nav atmodas laiks – semināru laiks. 1994. gadā juridiski tiek atjaunota Valkas draudze ar 16 draudzes locekļiem. Par draudzes vecāko tiek ievēlēts Andris Bole un kā sludinātājs apstiprināts Ārijs Glāzers. Dievkalpojumiem telpu īrē no igauņu draudzes Valgā, Uus ielā. Katru sabatu visa draudze šķērso robežkontroli un dodas uz dievkalpojumu ārzemēs. Problēma rodas, ja kāds pasi aizmirsis mājās, jo tagad jau katra valsts ir suverēna un kontrole stingra.

Kad pēc kārtējā semināra, ko vada Valdis Zilgalvis un Andrejs Āriņš, draudzes locekļu skaits pieaug, tiek noīrētas telpas Valkā, Kūru ielā.

Ar jauniem notikumiem nāk 1999. gads. Pilsētas vadība atļauj semināru rīkot domes zālē, bijušā partijas komitejas ēkā. Seminārs ir ļoti apmeklēts. Kādu svētdienas vakaru kā viesis kalpo Globālas misijas vadītājs P. Roenfelds. Iepriekšējā dienā rajona avīzē bija sludinājums, ka pilsētas centrā pārdod māju, kas bez pārbūves ir piemērota draudzes vajadzībām. Pēc semināra nodarbībām māju parādām P. Roenfeldam, jautājam, vai ir kādas iespējas palīdzēt to nopirkt, jo pēc semināra augošai draudzei atkal būs problēmas ar telpām. Pēc divām dienām saņemam atbildi: varam palīdzēt! Nama īpašniece ir priecīga un pretimnākoša, ja viņas mājā nebūs veikals vai krogs, bet notiks garīgi pasākumi. Paiet laiks, kārtojot pārdošanas – pirkšanas dokumentus, vēl daži mēneši, un tad 1999. gada septembrī notiek telpu iesvētīšanas dievkalpojums.

Var teikt, ka ar šo brīdi sākas draudzes jauno laiku vēsture. Kā mācītāji kalpo Tālvāldis Vilnis un pēc tam Dzintars Ozoliņš. Viss notiek! Un tam tā jābūt. Draudzei ir uzticēts vienreizējs uzdevums un arī sevišķa Dieva apsardzība un vadība: „Jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā.” (1Pēt. 2:9)

Ārijs Glāzers,
adventistu Smiltenes draudze.

*Valdis Zilgalvis,
Adventistu Baltijas ūnijas
prezidents.*

TRĪS ENĢEĻU VĒSTIS

OTRĀ VĒSTS

SPILGTI atceros ceļojumu uz Smācītāju sanākumi DeBronā, Holandē, 2000. gada 11. septembrī. Mēs jau bijām tikuši līdz Holandei. Iestrēgām milzīgā mašīnu rindā. Tā virzījās ļoti lēni. Un tad pa radio atskanēja viens pēc otra paziņojumi, ka abos tirdzniecības centra torņos Ņujorkā ietriekušās lidmašīnas. Reportāžās cilvēki izmisīgi sauca, kā deg šīs augstākās Ņujorkas ēkas un kā tās krīt. Līdzīgu dramatisku ziņojumu lasām arī Bībelē Atkl. 14:8: “Vēl cits eņģelis, otrs, sekoja un sauca: “Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.”

Pagājušā reizē mēs aplūkojām pirmā eņģeļa vēsti. Tas nesa mūžīgo evaņģēliju cilvēcei ar aicinājumu, ka jābīstas Dievu un Viņam jādod gods. Tur nāca brīdinājums, ka Dieva tiesas laiks ir sācies, ka jāpielūdz Radītājs. Un te atklāsmes ainā parādās otrs eņģelis. Fakts, ka eņģelis nosaukts kā cits, kurš seko pirmajam, norāda, ka nākošā vēsts ir saistīta ar pirmo un papildina to. Ja pirmais eņģelis aicina cilvēkus pielūgt patieso Dievu, tad pēc tā pēkšņi mainās noskaņa. Otrais eņģelis raugās uz atkritušo nometni Bābeli. No vēsts var secināt, ka te dievišķa enerģija plūst no Dieva taisnības un svētuma. Taisnība un svētums ir centrālās Dieva īpašības Atklāsmes grāmatā. Kā Dieva taisnība, tā svētums prasa nosodīt netaisnību un ļauno spēku postošo darbību uz zemes.

Kas ir Bābele? Bābeles pilsēta un tornis

Vārds Bābele vispirms parādās Vecās Derības rakstos. Lasot Bībelē par notikumiem pēc plūdiem, varam pamanīt, ka cilvēki no jauna novēršas no uzticības Dievam. Tur teikts, ka cilvēki cēla pilsētu un milzīgi augstu torni, lai savu vārdu darītu slaveni (1Moz 11:1-9). Komentētāji dažādi ir uzrādījuši Bābeles grēku. Pēc jūdu tradicionālā skaidrojuma, tas ir cilvēces novēršanās no paklausības Dieva pavēlei izplatīties pa visu zemi (1Moz 1:28). Ir arī skaidrojums, ka viņi devās uz austrumiem prom no Dieva noteiktās vietas. Citi savukārt Bābeles torni redz kā cilvēces tiešanos veidot drošu nākotni saviem spēkiem bez Dieva un būt pašiem kā dieviem (1Moz 3:5, 22). Tātad, pēc viņu domām, viņi uzcelt tik augstu torni, kas sniegsies Debesīs un aizsniegs pašu Dievu. Vārds “Bābele” nozīmē “dievu vārti”. Torņa celšana nozīmēja cilvēka augstprātību un lepnumu, neuzticēšanos Dievam un bailes no plūdiem, un tā bija glābšanās pašu spēkiem. Interesanti ir pateikts (1Moz 11:5): Un Tas Kungs nonāca, lai

apraudzītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla. Tā redzam, ka cilvēki tiecās uzcelt torni līdz pašām debesīm un, par nožēlu, vēl nebija Dievu aizsnieguši. Dievam vajadzēja nākt lejā pie cilvēka. Te ir tāda kā ironija no Dieva puses- brīžos, kad cilvēks pats grib nostāties Dieva vietā, tad Dievam ir jānokāpj pie cilvēka.

Mēs arī zinām, no kurienes nāk šī cilvēku tieksme. Praviētis Jesaja, runājot par sātanu, sātanu tieksmes salīdzina ar Bābeles tieksmēm (Jesajas 14:12-14). Praviētis atklāj sātanu nolūku līdzināties pat Visaugstākajam. Tāpēc Ēdenes dārzā velns arī cilvēkam piedāvāja būt kā Dievam. Un tad, kad cilvēks izvēlējās paklausīt velnam, tad Dievs nāca pie cilvēka un sauca: “Kur tu esi?” Tātad ar Bābeli tiek simbolizēti spēki, kas paaugstinās pāri Dievam un ieņem Dieva vietu.

Par nožēlu jāatzīst, ka šis tornis simboliski tiek celts un celts vēl šodien. Cik daudzi nenopūlas saviem spēkiem kļūt svētāki par citiem. Cik daudzi šodien aizmirst, ka viņi visā ir atkarīgi no Dieva, ka fiziskā un garīgā dzīvība nāk tikai no Dieva. Viņiem liekas, ka paši ir pietiekami svēti un Pestītājs nemaz nav vajadzīgs. Citiem viņi pārmet, cik ilgi jūs vēl runāsi par grēkiem, jo sen bija jāsasniedz bezgrēcība? Lepnums un lielīšanās ar neklūdīgumu vadīja Bābeli pretī sajukumam un vēlākai krišanai. Dievs redzēja tam briesmīgas sekas un tāpēc sajauca valodas, lai viņus izklīdinātu. Tāda bija senā torņa krišana.

Bābele Daniela laikā

Tad, tālāk lasot Bībeli, mēs nonākam citā laikmetā. Tā ir Bābele 7-6 g.s. pr. Kr. Praviētis Daniēls (4:30) norāda uz lielo Bābeli, kas tiek pazemota pašlepnā Nebukadnecera personā. Bābele viņa laikā guva vispasaules slavu. Nebukadnecers bija īstenojis Hammurapi sapni un Bābeles pilsētu bija padarījis par pasaules ekonomisko un administratīvo centru. Daniēls atstāta, ka savā augstprātībā Nebukadnecers rīkojās kā pasaules radītājs. Viņš deva vārdus Jūdu jauniešiem pēc savu dievu vārdiem, noteica tiem, ko ēst un ko neēst. Kādu dienu, staigādams ķēniņa pilī, Nebukadnecers izsaucās: “Vai šī nav tā lielā Bābele, ko es uzcēlu ar savu spēku ķēniņam par mājokli un par godu savai varenībai?” (Dan 4:27). Un tūlīt pēc tam Dievs viņu pazemoja, lai pēc ilgāka laika viņš kļūtu par Dieva bērnu. Tomēr Bābeles valsts nenesa patīkamas atmiņas jūdu tautai. Nebukadnecers bija iekarojis Jūdu valsti, sagrāvis Templi un jūdus aizvedis gūstā uz Bābeli 587. gadā pirms Kristus. Tādēļ nav jābrīnās, ka pēc jūdu uzskatiem Bābele ir pretstats Dieva pilsētai Jeruzalemei.

Impēriskā Roma

Pārceļoties uz apustuļu dienām Jaunajā Derībā, varam redzēt, ka apustulis Pēteris Romu sauca par Bābeli (1Pet. 5:13): “Jūs sveicina līdzī izredzētā draudze Bābelē un mans dēls Marks.” Kāpēc Pētera laikā Romu sauca par Bābeli? Roma līdzīgi Bābelei bija impērijas sēdekļi un pagāniskās pasaules galvaspilsēta. Romā pārņēma senās Bābeles varu ar tās metodi praktizēt to tautu pagānu dievu pielūgsmi, kuras tā iekaroja. Bez tam Romā bija izveidots imperatora pielūgsmes kulta. Romu raksturoja daudzas Bābeles īpašības. Tāpat kā Bābele, tā bija augstprātīga, pilna lepības un cietsirdības. Roma līdzīgi Bābelei bija kļuvusi par postošu varu. Tā tieši tāpat kā Bābele nodedzināja skaisto jūdu Templi un nopostīja Jeruzalemi, un Jūdeju tā padarīja par savu provinci. Roma līdzīgi senajai Bābelei bija visbriesmīgākā vara pret Dieva draudzi; tā tāpat vajāja Dieva ļaudis.

Garīgā Roma

Vēlāk šo stafeti pārņēma garīgā Roma. Viduslaikos, kad kristīgā baznīca bija atkritusi no evaņģēlija, kontrolēja visus Eiropas valstu valdniekus, vajāja citādi domājošos un ticošos, kad sadedzināja sārta tādus cilvēkus kā Janu Husu un citus, Mārtiņš Luters un citi protestanti šādi atkritušu baznīcu sauca par Bābeli. Arī protestantisms nav pasargāts no Bābeles gara. Protestantisma pasaulē, atbrīvojoties no darbu reliģijas, cilvēki ir nonākuši otrā galējībā – visatļautībā. Pastāv pārmetumi arī protestantismam par to, ka tas ir virzījies ne tikai uz liberālisma pusi, bet arī uz fundamentālismu, atbalstot destruktīvas teorijas. Piemēram, protestantiem nepatīkami atcerēties Hugenotu izdarības, kad viņi ar zobenu iznīcināja katoļus. Un kā atmaksa no katoļu puses bija Bērtuļu nakts, kurā nogalināja līdz 100 000 hugenotu. Ariānisma pavadā ir grupas, kuras filozofē par to, ka Kristus nav Dievs, vai ir pat teologi, kuri apgalvo, ka Kristus ir izdomāts. Ne visur protestantismā ir viennozīmīgs noraidījums pret homoseksuālismu, viendzimuma laulībām un mācībām, kas to visu atbalsta. Protestantisms joprojām iemieto pagānisma elementus, kurus kristietībā iedzīvināja viduslaiku baznīca – mācot par mūžīgām mokām, aicinot uz saules dienas (latv. svētdienas) svinēšanu.

Ir arī citi spēki, kuri uzbrūk Dieva ļaudīm. Daudz asiņainu dienu kristietībai ir sagādājuši musulmaņi, kas tāpat iemieso daudzas senās Bābeles un Medo-Persijas tradīcijas. Kristīgo baznīcu un klosteru drupas ir spilgts apliecinājums musulmaņu neiecietībai pret kristiešiem Tuvajos Austrumos. Ja kāds musulmaņu pasaulē pieņem kristietību, tad tas tiek izslēgts no ģimenes un radiem. To var pat nogalināt, un dzīvības briesmas draud tiem, kas ir vadījuši musulmani pie Kristus.

Gala laika Bābele

Bībelē bez visa minētā ir aprakstīta vēl viena Bābele. Atklāsmes grāmatas simbolu valodā Bābele pārstāv beigu laika pasaulplašu reliģisku savienību, kuru veido sātāniskā trīsvienība (Atkl 16:19): (a) lielais pūķis – sātans un viņa eņģeļi Atkl 12:9, (b) jūras zvērs – monstros, kurš atgādina Daniela 7. nodaļā pieminēto zvēru (Atkl 13:1-10; 11-18) salikumu, kurā ir apvienotas senās Bābeles, Medo Persijas, Grieķijas un Romas pagāniskās ideoloģijas un kas savā veidā vilto Dieva Dēlu, (c) zemes zvērs, saukts arī par viltus pravieti, kurš imitē, vilto Svētā Gara darbību uz zemes (Atkl 13:11-18; 16:13-14). Tie ir galvenie Dieva ienaidnieki, kuri apspiež un vajā Dievam uzticīgos cilvēkus. Atklāsmes 17. nodaļā ir plašāks nākotnes Bābeles apraksts. Bābele ir salīdzināta ar prostitūtu, kura sēž uz daudz ūdeņiem, tautām un valodām (17:1,15), valda pār zemes ķēniņiem, kuri ir saņēmuši varu no zvēra (17:7-18:24). Tāpēc Dieva dusmas vērstas pret sātānu un viņam piederošiem ļaudīm, jo tie sātāna ierosmē tāpat kā iepriekš minētās Bābeles nežēlīgi vajā un nogalina svētos (Atkl. 11:18; 12:17; 14:8-11, 17-20). Sātans zaimo Dievu (Atkl. 11:18; 12:12, 17). Dievs sniedz vēsti šai nometnei. Drīz ļaunā spēki tiks sakauti, lai atdotu vietu Dieva Valstībai uz zemes. Tā būs pārdabisko spēku konfrontācija. Cilvēki tiek aicināti pielūgt Radītāju un atstāt Bābeli, citas reliģijas; ja nē, viņi nonāks konfrontācijā ar Kristus sabiedrotajiem. Un tāpēc labās un cerības nesošās vēsts vietā mēs saklausām tiesas vēsti, kas paredzēta kritušajai Bābelei; ar to Dievs aizstāv savu taisnību un glābj savus ļaudis. Vēsts ir ļoti noteikta: “Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.”

Vīns Atklāsmes grāmatā simbolizē viltus mācības. Bābeles mācekļi ir apreibinājušies ar tās vīnu un tāpēc zaudējuši

realitātes sajūtu. Vīns ir dzēriens, kas uzkurina kaislības un vada uz nešķīstību. Bābeles vīns Bībeles valodā ir cilvēcīgi centieni, plāni un programmas, un tāpēc, ka tie ir celti tikai uz cilvēcīgiem prātiem, tie nonāk pretstatā Dieva plāniem un nevar pastāvēt, tie sagrūst.

Bābeles mācekļi ir nosaukti par laulības pārkāpējiem, netikļiem. Netiklība ir metafora atkrišanai no īstā Dieva. Netiklība ir Dieva un cilvēka derības laušana. Bābeles nometne aizvieto Dievu ar pasaules institūcijām, un tāda reliģija kļūst kā garīga netiklība.

Otrā eņģeļa misija ietver cilvēces garīgās apzagšanas noziegumu atmakošanu. Eņģelis vairāk tiecas brīdināt nekā apsūdzēt. Kā redzējam, brīdinājums ietver visu cilvēci. Nav tādu politisku ideālu un nav arī tādu reliģisku ideālu, nav vīru un nav sievu, kuri nevarētu iekrist šādās lamatās, arī ne Septītās dienas adventisti. Bābeles negatīvam piemēram ir katru jābrīdina no krišanas, ko var izsaukt lepnums, pašpaaugstināšanās.

Bet otrais eņģelis nes mierinošu vēsti tiem, kas cieš no dažāda veida garīgiem uzbrukumiem. Jo Atklāsmes grāmatas 16. nodaļā ir parādīts, ka Bābele tiks sagrauta, tā kritīs. Atkl 14:8 Bābeles krišana ir paradigma visām krišanām. Darbības vārds “kritusi” grieķu valodā lietots pagātnes nākotnes formā. Ebreju pravieši paredzēja gaidāmo notikumu tik noteikti, ka viņi to paziņoja jau kā pagātnes notikumu. Ir kritušas senās Bābeles, Impēriskā Roma ir kritusi un mācību ir dabūjusi viduslaiku baznīca. Dieva evaņģēlija priekšā kritīs arī nākotnes Bābele.

Mums jāatceras, ka pretēja Bābelei savā garā ir jaunā, mūžīgi pastāvošā Jeruzaleme. Tā nāks no Debesīm. Tā ir pilsēta, ko cēlis Jēzus Kristus. Tā pastāv, pateicoties mūžīgajam, nemainīgajam evaņģēlijam. Tā pastāvēs tāpēc, ka Jēzus parādīja pilnīgu pazemību. Tajā ir sapulcēti ļaudis, kuri mācījušies no Jēzus pazemību un uzticību Dievam, viņi ir pieņēmuši Jēzu kā vienīgo Glābēju un savas dzīves Kungu. Jaunajā Jeruzalemē neviens nelielīsies, ka tur nonācis pats saviem spēkiem. Tur viņi savus uzvaras vainagus noliks pie Jēzus kājām. Jēra jaunās Jeruzalemes nometni raksturo dievbijība, Dieva pielūgsme, kā arī mīlestība un uzticība savstarpējās attiecībās.

Kopsavilkumā ir jāpasvīturo, ka mūžīgā evaņģēlija pasludināšana nenotiek ar cilvēcīgu gudrību, spēku. Trīskāršā vēsts tiek pasludināta ar Svētā Gara palīdzību. Senatnē Dievs aicināja Ābramu iziet no Bābeles uz apsolīto zemi. Vēlāk Dievs aicināja jūdus atgriezties mājās no Bābeles trimdas.

Vēstī kritusi Bābele arī ietverts Dieva aicinājums mums katram. Mums katram šis Dieva aicinājums ir jāsaklausa savā dzīvē un jāseko Jēzum. Nolicim augstprātību, neuzticību, ķildīgumu. Pāvils mums atgādina, ka mūsu cīņa nav pret “miesu un asinīm”, pret cilvēkiem, bet pret ļauniem gariem gaisā. Tāpēc satversim visus Dieva ieročus (Efes 6:14-18): Dieva sniegto patiesību, taisnības bruņas, apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam; ticības vairogu, pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu. Pāvils mūs aicina būt pastāvīgiem lūgšanās un aizlūgšanās par visiem svētajiem.

11. septembra vakarā mēs skatījāmies televīzijā, kā krita milzīgie torņi. Cilvēki skrēja prom no tiem, cik ātri vien varēja. Daži no tiem, kas nebija paspējuši, leca ārā pa logu. Tas bija šausmīgi. Bet mums šodien jāatceras, ka arī garīgajā Bābelē ir ļaudis, kuri var saklausīt Dieva aicinājumu iziet no Bābeles, pirms tā krīt. Viņu atsauksšanās mūžīgā evaņģēlija vēstij sakustinās Dievam pretī vērsto pasauli un paātrinās nākotnes Bābeles krišanu.

Citu konfesiju ziņas

Negrib neatkarīgas draudzes

Vairāku tradicionālo reliģisko konfesiju pārstāvji ir kategoriski pret to, lai no Reliģisko organizāciju likuma tiktu svītrots teikums par draudžu tiesībām darboties autonomi. Problēmas šīs normas svītrosānā nesaskata ne Saeimas Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisija, ne Tiesībsargs un Tieslietu ministrija. Taču ņemot vērā Baznīcu iebildumus, Saeimas deputāti nolēmuši vēl nesteigties ar galīgā lēmuma pieņemšanu un turpināt diskusiju.

Jūnijā Satversmes tiesa ierosināja lietu par minētā teikuma atbilstību Latvijas Republikas Satversmei un Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai. Šobrīd, ja kāda draudze nolemtu izstāties no Adventistu Draudžu savienības, tā nevarētu vairs pretendēt saukties par Septītās dienas adventistu draudzi.

Tieslietu speciālisti atzīst, ka tas ir pretrunā ar starptautiskām konvencijām un Latvijas Satversmi, jo ierobežo cilvēka reliģisko brīvību. Taču Baznīcu pārstāvji uzskata, ka Tieslietu ministrijai un Tiesībsargam “nav izpratnes par Pareizticīgo baznīcas struktūru un kanoniem”, kā to Saeimas komisijas sēdē teica Latvijas Pareizticīgo baznīcas virspriesteris Nikolajs Tihomirovs. Proti, cilvēks var brīvi ticēt, taču ja viņš netic atbilstoši pareizticīgo mācībai, viņš nedrīkst „valkāt” pareizticīgo vārdu. Tam piekrita arī Evaņģēliski luteriskās baznīcas, Vecticībnieku Pomoras baznīcas, kā arī Rīgas Metropolijas Romas katoļu Kūrijas pārstāvji.

Nedrošība Pakistānā

Pakistānas kristieši un citas reliģiskās minoritātes dzīvo pastāvīgās bailēs no vajāšanām, kam viņi tiek pakļauti un ko radikāli attaisno ar vēršanos pret islāma zaimošanu, teikts Pasaules Baznīcu padomes (WCC) paziņojumā.

Organizācija, kas apvieno protestantu un pareizticīgo baznīcas 110 valstīs, vērsusies pie Pakistānas valdības,

aicinot atcelt likumu, kas par islāma zaimošanu paredz nāvessodu. Kopš šī likuma pieņemšanas 1986. gadā reliģiskās mazākuma grupas “dzīvo bailēs un šausmās, un daudzi nevainīgi cilvēki ir zaudējuši dzīvību”.

Augusta sākumā, kad Pakistānas Pendžānbas provincē musulmaņi nodedzināja vairākas kristiešu mājas un nogalināja astoņus cilvēkus, no viņiem septiņus sadedzinot dzīvus, WCC vadītājs Samuels Kobia vērsās ar protestu pie Islamabadas valdības. Arī pāvests pauda sašutumu par kristiešu slaktiņu. Vardarbību Godžras pilsētā toreiz bija izraisījušas melīgās ziņas, it kā kristieši būtu apgānījuši Korānu.

Kristiešu grautiņus sarīkojušas islāmistu organizācijas, kas saistītas ar starptautisko teroristu tīklu “Al Qaeda” un vietējo nemiernieku kustību “Taliban”, skaidroja Pakistānas valdība.

Dievkalpojums suņiem

Kādā baznīcā Bolīvijas pilsētā Elalto augustā uz dievkalpojumu pulcējās suņu īpašnieki ar saviem četrkājainajiem draugiem, lai svinētu suņu aizbildņa Svētā Roha dienu.

Katoļu svētā

palīdzību parasti lūdz aizsardzībai pret mēri. Kā atklāja nabadzīgās pilsētas iedzīvotāji, viņi nāk uz baznīcu kopā ar mājdzīvniekiem, lai saņemtu svētību un izpildītu pienākumu pret Dievu. “Es atvedu suni, jo tas ir pienākums pret Dievu. Mēs ejam uz misi, un sunim ir jānāk līdzi,” sacīja suņa īpašniece Esperanse Tarkino.

Jau 10 gadus katru augustu mājdzīvnieku svētīšanu un dievkalpojumu baznīcas pagalmā vada vācu mācītājs Sebastians Obermaiers. Dievkalpojuma laikā suņi un to īpašnieki stājas rindā, lai tiktu pie mācītāja, kurš sanākušos svētī ar svēto ūdeni. “Cilvēki iesvēta mājas un ēkas, darbnīcas un birojus. Lūdz, lai Dievs svētā cilvēkus, kuri ēkā strādā vai dzīvo, bet kas ir svarīgāks – celtne vai dzīvā radība?” retoriski jautā Obermaiers.

“Suņi ir jāsvētī tāpat kā cilvēki. Viņi arī ir dzīvas radības,” paskaidroja suņa īpašniece Lusa Tarki.

Pēc dievkalpojuma cilvēki ar saviem mīluļiem devās pastaigā cauri Elalto.

Daudzi bolīvieši svin Svētā Roha dienu kā visu suņu dzimšanas dienu.

Katoļi nopērk radio

Par latgaliskās radiostācijas “Latgolys radeja” (“Latgales radio”) īpašnieku kļuvusi Romas katoļu baznīcas Rēzeknes-Aglonas diecēze, kas iegādājusies gandrīz 100% īpašuma daļu. Kādreizējā Latgales radio veidotāja Valda Labinska

vietā par uzņēmuma valdes locekli kļuvusi Rēzeknes Katoļu vidusskolas direktore Marija Mickāne.

Radio smagās finansiālās situācijas dēļ to mēģināja pārdot jau šā gada sākumā, taču mazākuma daļu īpašniekiem izdevās šo darījumu apstrīdēt.

Arī pēc radiostācijas “Latgolys radeja” (“Latgales radio”) īpašnieku maiņas radio saglabās līdzšinējo latgalisko skaņējumu, taču vairāk nekā līdz šim pievērsīsies kristīgo vērtību uzturēšanai sabiedrībā, saka Rēzeknes-Aglonas diecēzes bīskaps Jānis Bulis.

“Līdz šim radio ēterā ik rītu dienas cēliens iesākās ar lūgšanu, bet nākotnē plānots veidot arī baznīcas ziņas, dažādus raidījumus par aktuāliem reliģiskiem jautājumiem, piesaistot ticības mācības skolotājus, priesterus, latgaliešu biedrību pārstāvjus,” sacīja Bulis.

Rēzeknes-Aglonas diecēzes bīskaps atklāja, ka gandrīz 100% SIA “MG Latgolas Bolss” īpašuma daļu baznīcas īpašumā pārgājušas dāvinājuma veidā. Radio darbību un pastāvēšanu nākotnē plānots nodrošināt ar ziedojumu un reklāmdevēju palīdzību.

JAUNA GRĀMATA

PASAULE IR IESOĻOJUSI JAUNĀ ĒRĀ: MODERNISMS ATBRĪVOJIS VIETU POSTMODERNISMAM. ŠĪS GRĀMATAS MĒRĶIS IR UZRUNĀT TOS CILVĒKUS, KAS IR NOGĀJUŠI IEVĒROJAMU ATTĀLUMU SAVĀ CEĻĀ NO MODERNĀ UZ POSTMODERNO.

GRĀMATAS IEVADĀ AUTORS RAKSTA:

“DAŽU PĒDĒJO DESMITGAŽU LAIKĀ ESMU SARAKSTĪJIS VAIRĀKAS GRĀMATAS — DAŽAS ANĢĻU, DAŽAS HOLANDIEŠU — MANĀ DZIMTAJĀ VALODĀ. DAŽAS NO TĀM IR TULKOTAS ARĪ CITĀS VALODĀS. TĀDĒĻ NEVAJADZĒTU JUSTIES PĀRSTEIGTIEM, KA ATKAL ESMU SĒDIES PIE SAVA DATORA UN MĒĢINU UZRAKSTĪT KO JAUNU. ARĪ ŠOREIZ TĀ BŪS GRĀMATA PAR TICĪBU, UN ARĪ ŠOREIZ TĀ IR RAKSTĪTA, RAUGOTIES NO ĪPAŠAS — KRISTIEŠA — PERSPEKTĪVAS. TOMĒR ŠĪ GRĀMATA RADIKĀLI ATŠĶIRSIES NO JEBKĀ CITA, KO AGRĀK ESMU RAKSTĪJIS.”

“TICĪBA SOLI PA SOLIM” VAR IEGĀDĀTIES PATMOS GRĀMATU GALDĀ RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A.